

Ο «ΑΣΕΒΗΣ»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ΄

* * *

Ο «ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟΣ ΨΕΥΔΟΜΕΣΣΙΑΣ»

19. Ποιός είναι ο 'Αντίχριστος, ο «ανάμενόμενος Ψευδομεσσίας» των 'Εβραίων, όπως αυτός επισημαίνεται στα ιερά κείμενα των προφητών της Παλαιάς Διαθήκης;

"Όταν οί Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης προφήτευσαν τὴν ἔλευση τοῦ Μεσσία, τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ὡς «προσδοκία ἐθνῶν», συγχρόνως προφήτευσαν - μὲ διαφοροποιημένο περιεχόμενο - καὶ τὴν ἐμφάνιση τοῦ «υἱοῦ τῆς ἀπωλείας», τοῦ 'Αντιχρίστου, ὡς «βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων». Κι' αὐτό, γιὰ νὰ μὴν μπορεῖ νὰ δικαιολογηθεῖ ὁ 'Εβραϊκὸς λαὸς - προσηλωμένος ἀκόμα στό Μωσαϊκὸ νόμο - ὅτι, δὲν κατάλαβε τοὺς προφῆτες καὶ πίστεψε στὸν Ψευδομεσσία.

'Ο Πατριάρχης 'Ιακώβ, προλέγοντας τὸν ἐρχομὸ τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ, ἀναφέρει:

«'Ιούδα, σέ αἰνέσασαν οἱ ἀδελφοί σου· αἱ χεῖρές σου ἐπὶ νότου τῶν ἐχθρῶν σου· προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρὸς σου. Σκύμνος λέοντος 'Ιούδα· ἐκ βλαστοῦ, υἱέ μου, ἀνέβης· ἀναπεσῶν ἐκοιμήθης ὡς λέων καὶ ὡς σκύμνος· τίς ἐγερεῖ αὐτόν; οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ 'Ιούδα καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἐάν ἔλθῃ τὰ ἀποκείμενα αὐτῶ,

καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν. Δεσμεύων πρὸς ἄμπελον τὸν πῶλον αὐτοῦ καὶ τῇ ἔλικι τὸν πῶλον τῆς ὄνου αὐτοῦ· πλυνεῖ ἐν οἴνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολὴν αὐτοῦ· χαροποιοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ οἴνου, καὶ λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ἢ γάλα» (Γέν. Κεφ. ΜΘ΄, ἐδ. 8 - 12).

Τὴν προφητεία αὐτή, ἐρμήνευσε μὲ κάθε λεπτομέρεια ὁ "Άγιος 'Ιππόλυτος:

«'Άλλ' ἐπεὶ αὐτὰ τὰ ρητὰ προτρέπεται τοῦ λέγειν, οὐδέ τοῦτο παραλείψομεν. "Ἔστι γάρ ὄντως θεῖα καὶ ἔνδοξα, δυνάμενα ὠφελῆσαι ψυχὴν. «Σκύμνον γάρ λέοντος» εἰπὼν ὁ προφήτης τὸν ἐξ 'Ιούδα καὶ Δαβίδ, τὸν κατὰ σάρκα γενόμενον παῖδα Θεοῦ ἐσήμανεν· ἐν δὲ τῷ εἰπεῖν «ἐκ βλαστοῦ, υἱέ μου, ἀνέβης» ἔδειξε τὸν βλαστήσαντα καρπὸν ἐκ τῆς ἁγίας παρθένου, μὴ ἐκ σπέρματος γεννώμενον, ἀλλ' ἐξ ἁγίου πνεύματος συλλαμβανόμενον, καὶ τούτου ὡς ἐκ βλαστοῦ ἁγίου ἐκ γῆς προερχομένου. 'Ἡσαΐας μὲν γάρ λέγει· «ἐξελεύσεται ράβδος ἐκ τῆς ρίζης 'Ιεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς ἀναβήσεται» (Κεφ. ΙΑ΄, ἐδ. 1). Τό μὲν οὖν ὑπὸ τοῦ 'Ἡσαΐα «ἄνθος» εἰρημένον ὁ 'Ιακώβ «βλαστόν» εἶρηκεν· πρῶτον γάρ ἐβλάστησεν ἐν τῇ κοιλίᾳ ὁ λόγος, εἶτα ἦνθησεν ἐν τῷ κόσμῳ. Τό δὲ λέγειν «ἀναπεσῶν ἐκοιμήθης ὡς λέων καὶ ὡς σκύμνος» τὴν τριήμερον κοίμησιν τοῦ Χριστοῦ ἐδήλωσεν, ὡς καὶ 'Ἡσαΐας λέγει· «πῶς ἐγένετο πόρνη πόλις πιστὴ Σιών, πλήρης κρίσεως, ἐν ἣ δικαιοσύνη ἐκοιμήθη ἐν αὐτῇ, νῦν δὲ φονευταί» (Κεφ. Α΄, ἐδ. 21). Καὶ Δαβίδ δὲ ὁμοίως· «ἐγὼ ἐκοιμήθην καὶ ὑπνώσα· ἐξηγέρθη, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεται μου» (Ψαλμ. Γ΄, ἐδ. 6), ἵνα δείξῃ ἐν τῷ ρητῷ τὴν κοίμησιν καὶ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ ποτε γεγενημένην. 'Ιακώβ δὲ λέγει «τίς ἐγερεῖ αὐτόν»· τουτέστι ὁ πατήρ, καθὼς καὶ ὁ Παῦλος λέγει «καὶ Θεοῦ πατρὸς τοῦ ἐγειραντος αὐτόν ἐκ νεκρῶν» (Γαλ. Κεφ. Α΄, ἐδ. 1). Τό δὲ εἰπεῖν «οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ 'Ιούδα, οὐδέ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἐάν ἔλθῃ ὃ ἀποκείται, καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν» τὴν διαδρομὴν τοῦ βασιλικοῦ γένους ἐξ 'Ιούδα πληρουμένην ἐπὶ τὸν Χριστόν ἐδήλωσεν. Αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡμῶν τῶν «ἐθνῶν προσδοκία»· προσδεχόμεθα γάρ αὐτόν ἐρχόμενον ἀπ' οὐρανῶν ἐν δυνάμει, διὰ πίστεως ἤδη βλέπομεν. «Δεσμεύων πρὸς ἄμπελον τὴν ὄνον αὐτοῦ» τουτέστι τὸν ἐκ περιτομῆς λαόν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ κλήσιν. Αὐτὸς γάρ ἦν ἡ ἄμπελος.

Κι'ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀναφέρει σχετικά: «Ὁ γάρ Ἀντίχριστος ... ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ὅθεν ὁ Χριστός ἐξῆλθεν, ἐξέρχεται, ὡς φησιν ἡ Γραφή· «Σκύμος λέοντος Δάν καὶ ἐκπηδήσει ἐκ Βασάν». Αὕτη δὲ ἐστὶν Σκυθόπολις» (Β.Ε.Π. τόμος 35ος, σελ. 132).

Ἄλλὰ καὶ ὁ προφήτης Ἰερεμίας, ὅταν προλέγει ὅτι, «ἐκ Δάν ἀκουσόμεθα φωνὴν ὀξύτητος ἵππων αὐτοῦ, ἀπὸ φωνῆς χρεμετισμοῦ ἵππασίας ἵππων αὐτοῦ ἐσεισθῆ πᾶσα ἡ γῆ» (Κεφ. Η', ἐδ. 16), τὸν Ἀντίχριστον ὑπαινίσσεται. Ἐπίσης, ὁ ἴδιος προφήτης, ἐπισημαίνοντας τὴ φυλὴν, ἀπὸ τὴν ὁποία θά προέλθει ὁ Ἀντίχριστος, ἀναφέρει στὸ Κεφ. Δ', ἐδ. 15: «Διότι φωνὴ ἀγγέλλοντος ἐκ Δάν ἤξει, καὶ ἀκουσθήσεται ὄνος ...».

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη προφητεύει, ὅτι ὁ Χριστός θά φέρει τὴν εἰρήνην στὸν κόσμον, θά εἶναι ὁ «ἄρχων εἰρήνης»: «Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱός καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὄμου αὐτοῦ, καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλῆς ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· ἐγὼ γάρ ἄξω εἰρήνην ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, εἰρήνην καὶ ὑγείαν αὐτῶ. Μεγάλῃ ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ, καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον...» (Ἡσαΐας, Κεφ. Θ', ἐδ. 6 - 7). Ἐνῶ, γιὰ τὸν Ἀντίχριστο προμηνύεται, νὰ ἐρημώσῃ - ὄχι νὰ εἰρηνεύσῃ - τὴ γῆ: «Οὗτος ὁ ἄνθρωπος ὁ παροξύνων τὴν γῆν, ὁ σεῖων βασιλεὺς; Ὁ θεὸς τὴν οἰκουμένην ὅλην ἔρημον καὶ τὰς πόλεις αὐτοῦ καθεῖλε ...» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΙΔ', ἐδ. 16 - 17). Γι' αὐτὸ καὶ ὁ προφήτης Δανιὴλ ὀνόμασε, χωρὶς δισταγμό, τὸν Ἀντίχριστο «βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων» (Κεφ. Θ', ἐδ. 27).

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας προφήτευσε γιὰ τὸν Χριστό, ὅτι «ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Κεφ. ΝΓ', ἐδ. 9). Ὁ Ἀντίχριστος, ὅμως, χαρακτηρίστηκε ἀπὸ τὸν προφήτη Ἰεζεκιήλ, ὡς ἄνθρωπος μὲ «λογισμοὺς πονηροῦς»: «Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἀναβήσεται ῥήματα ἐπὶ τὴν καρδίαν σου, καὶ λογιῆ λογισμοὺς πονηροῦς» (Κεφ. ΛΗ, ἐδ. 10). Ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ ἀναφέρεται ἐδῶ, στὸ «Γῶγ» (δηλ. τὸν Ἀντίχριστο), τὴν περίπτωσιν τοῦ ὁποίου ἀναπτύξαμε στὸ Πρῶτο Μέρος.

Πολλές φορές, ὁ Χριστός στὴν Παλαιὰ Διαθήκη παρομοιάζεται ὡς «λίθος» - ὅπως ἐρμηνεύει κι'ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος (Β.Ε.Π. τόμος 6ος, σελ. 206) καὶ μάλιστα, «πολυτελῆ ἐκλεκτόν»: «Διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς τὰ θεμέλια Σιών λίθον πολυτελῆ ἐκλεκτόν ἀκρογωνιαίον (βλ. καὶ Ἐφεσίους, Κεφ. Β', ἐδ. 20, καὶ Α' Πέτρου, Κεφ. Β', ἐδ. 6 - 7), ἐντιμον, εἰς τὰ θεμέλια αὐτῆς, καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῶ οὐ μὴ καταισχυρθεῖ» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΚΗ', ἐδ. 16). Ἀντίθετα, ὁ Ἀντίχριστος ἀναφέρεται ὡς «τοιχος», πού «πεσεῖται ... ἐπὶ τὴν γῆν» ἀπὸ τὸν «θυμόν» τοῦ Κυρίου: «Καὶ κατασκάψω τὸν τοῖχον, ὃν ἠλείψατε, καὶ πεσεῖται· καὶ θήσω αὐτόν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἀποκαλυφθήσεται τὰ θεμέλια αὐτοῦ, καὶ πεσεῖται, καὶ συντελεσθήσεσθε μετ' ἐλέγχων· καὶ ἐπιγνώσεσθε διότι ἐγὼ Κύριος. Καὶ συντελέσω τὸν θυμόν μου ἐπὶ τὸν τοῖχον καὶ ἐπὶ τοὺς ἀλείφοντας αὐτόν, καὶ πεσεῖται. Καὶ εἶπα πρὸς ὑμᾶς· οὐκ ἔστιν ὁ τοῖχος οὐδὲ οἱ ἀλείφοντες αὐτόν» (Ἰεζεκιήλ, Κεφ. ΙΓ', ἐδ. 14 - 15).

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη διαφοροποιεῖ καὶ τὸν χρόνο τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐκείνης τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἀντίχριστος θά βασιλεύσῃ μόνον 3½ χρόνια: «Καὶ δοθήσεται ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἕως καιροῦ καὶ καιρῶν καὶ ἡμισυ καιροῦ» (Δανιήλ, Κεφ. Ζ', ἐδ. 25). Ἐνῶ, ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, τοῦ «υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου», θά εἶναι αἰώνια: «Ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος, ἣτις οὐ παρελεύσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται» (Δανιήλ, Κεφ. Ζ', ἐδ. 14). Καί, «... ἡ βασιλεία αὐτοῦ βασιλεία αἰώνιος, καὶ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ αὐτῶ δουλεύσουσι καὶ ὑπακούσονται», θά συμπληρώσῃ ὁ προφήτης Δανιήλ (Κεφ. Ζ', ἐδ. 27).

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη προφητεύει τὸν θάνατον καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ περίπτωση τοῦ θανάτου τους ἀποτελεῖ, νομίζουμε, τὸ ἀποκορύφωμα τῆς διαφοροποίησης τῶν δύο προσώπων. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Χριστοῦ, ἔχουμε τὴ θυσία τοῦ «Ἀμνοῦ» γιὰ τίς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου: «Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καὶ ὡς ἄμνος ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφρονος ...» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΝΓ', ἐδ. 7), καί, «... παρεδόθη εἰς θάνατον ἢ ψυχῇ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη· καὶ αὐτός ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΝΓ', ἐδ. 12). Διαφορετικὸς εἶναι ὁ θάνατος τοῦ

«άσεβη» Ἐπιχριστοῦ. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας μᾶς πληροφορεῖ: «Καί πατάξει γῆν τῷ λόγῳ τοῦ στόματος αὐτοῦ καί ἐν πνεύματι διὰ χειλέων ἀνελεῖ ἀσεβῆ» (Κεφ. ΙΑ΄, ἐδ. 4), καθὼς εἶπε καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Β΄ Θεσσαλονικεῖς ἐπιστολή του (Κεφ. Β΄, ἐδ. 8). Κι ὁ προφήτης Ἡσαΐας θά συμπληρώσει: «Ἐπιθήτω ὁ ἀσεβής, ἵνα μή ἴδῃ τὴν δόξαν Κυρίου» (Κεφ. ΚΣΤ΄, ἐδ. 10).

Ὁ Ἑβραϊκὸς λαὸς δὲν πίστεψε στὸν πραγματικὸ Μεσσία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, διότι περίμενε ἕναν ἰσχυρὸ καὶ ἐνδοξο ἐπίγειο βασιλιά, ἀλλὰ ...» Οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῶ οὐδέ δόξα· καὶ εἶδομεν αὐτόν, καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδέ κάλλος· ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καὶ ἐκλείπον παρά πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων· ἀνθρώπος ἐν πληγῇ ὢν καὶ εἰδῶς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη καὶ οὐκ ἐλογίσθη» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΝΓ΄, ἐδ. 2 - 3).

Ἡ διαχρονικὴ αὐτὴ ἑβραϊκὴ ἄρνηση, ἐπισημαίνεται καὶ μέσα ἀπὸ ἕνα χαρακτηριστικὸ διάλογο τοῦ φιλοσόφου καὶ μάρτυρα Ἰουστίνου (; - 165 μ.Χ.) μὲ τὸν Ἰουδαῖο Τρύφωνα (P.G. 6, «πρὸς Τρύφωνα Ἰουδαῖον διάλογος»). ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ: «Ὡς υἱὸς γάρ ἀνθρώπου ἐπάνω νεφελῶν ἐλεύσεται, ὡς Δανιὴλ ἐμύησεν, ἀγγέλων σὺν αὐτῷ ἀφικνουμένων» (σελ. 540). ΤΡΥΦΩΝ: «Ὡ ἀνθρώπε, αὐταὶ ἡμᾶς αἱ Γραφαὶ καὶ τοιαῦτα ἐνδοξον καὶ μέγαν ἀναμένειν τὸν παρά τοῦ Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν, ὡς Υἱὸν ἀνθρώπου, παραλαμβάνοντα τὴν αἰώνιον βασιλείαν ἀναγκάζουσιν. Οὗτος δὲ ὁ ὑμέτερος λεγόμενος Χριστός, ἄτιμος καὶ ἄδοξος γέγονεν, ὡς καὶ τῆ ἐσχάτη κατάρα τῆ ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ περιπεσεῖν· ἐσταυρώθη γάρ» (σελ. 541 - 544).

Ἀντίθετα, ὁ Ἑβραϊκὸς λαὸς θά πιστεύσει στὸν ἰσχυρὸ καὶ ἐνδοξο ἐπίγειο βασιλιά Ἐπιχριστο, πού προανήγγειλαν οἱ προφῆτες ὡς τὸν «πονηρόν» καὶ «άσεβη», ἀλλὰ ...» ... ἀποστελεῖ Κύριος σαβαώθ εἰς τὴν σὴν τιμὴν ἀτιμίαν, καὶ εἰς τὴν σὴν δόξαν πῦρ καιόμενον καυθήσεται» (Ἡσαΐας, Κεφ. Ι΄, ἐδ. 16). Κι ἄκόμη, «κατέβη εἰς ἄδου ἡ δόξα σου, ἡ πολλὴ εὐφροσύνη σου· ὑποκάτω σου στρώσουσι σῆψιν, καὶ τὸ κατακάλυμμά σου σκώληξ» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΙΔ΄, ἐδ. 11).

Μέ τὰ πῖο πάνω ἐνδεικτικὰ γραφικὰ ἐδάφια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, συμπεραίνεται, ὅτι οἱ προφῆτες προανήγγειλαν στήν

ἀνθρωπότητα - καὶ ἰδιαίτερα στὸν Ἑβραϊκὸ λαὸ - τὸν ἐρχομὸ καὶ τοῦ «Ἐμμανουήλ» (Ἡσαΐας, Κεφ. Ζ΄, ἐδ. 14), τοῦ Μεσσία Χριστοῦ καὶ τοῦ «άσεβη» (Ἡσαΐας, Κεφ. ΚΣΤ΄, ἐδ. 10) Ἐπιχριστοῦ, μὲ σαφῆ διαφοροποιημένα στοιχεῖα, πού νά μὴν ἐπιτρέπουν τὴ σύγχυση καὶ τὴν παρερμηνεῖα τῶν Γραφῶν, ὥστε νά θεωρηθεῖ ὁ Ἐπιχριστος ὡς ὁ Χριστός καὶ ἀντιστρόφως.

"Ο ΑΡΜΑΓΕΔΩΝ"

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄

* * *

Η ΧΙΛΙΕΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

16. Ἡ ἀναφορὰ τῆς «Ἀποκάλυψης» στὰ «χίλια ἔτη» τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ καὶ συγχρόνως, ἡ λανθασμένη ἐρμηνεῖα τοῦ σχετικοῦ Κεφαλαίου Κ΄, ἐπέφερε πολλὴ σύγχυση ἀνάμεσα στοὺς Χριστιανούς - κυρίως τῆς Δύσης -, ὥστε νά ὑποστηρίζεται, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά ἔλθει ξανά στὴ γῆ καὶ θά βασιλεύσει «χίλια ἔτη». Μιὰ ἐρμηνευτικὴ διαστρέβλωση τοῦ ἱεροῦ κειμένου, πού ἀπετέλεσε καὶ τὴ βασικὴ διδασκαλία τῆς αἵρεσης τοῦ Χιλιασμοῦ.

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, μὲ μεγάλη προσοχή, τί λέγει στήν πραγματικότητα τὸ Κεφ. Κ΄ τῆς «Ἀποκάλυψης».

«Καὶ εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα τὴν κλεῖν τῆς ἀβύσσου καὶ ἄλυσιν μεγάλην ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ. Καὶ ἐκράτησε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὅς ἐστι Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην, καὶ ἔδησεν αὐτόν χίλια ἔτη, καὶ ἔβαλεν αὐτόν εἰς τὴν ἀβύσσον, καὶ ἐκλείσει καὶ ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μὴ πλανᾷ ἔτι τὰ ἔθνη, ἄχρι τελεσθῆ τὰ χίλια ἔτη· μετὰ ταῦτα δεῖ αὐτόν λυθῆναι μικρὸν χρόνον» (ἐδ. 1 - 3).

Καί, τίθεται τὸ ἐρώτημα: Πότε νικήθηκε καὶ δέθηκε ὁ Σατανᾶς, ὥστε νά «μὴ πλανᾷ ἔτι τὰ ἔθνη»;

Ἡ ἀπάντηση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας εἶναι σαφής: Ὁ Σατανᾶς ὁ «ἔχων τὸ κράτος τοῦ θανάτου», νικήθηκε καὶ

καταργήθηκε από τόν «σαρκωθέντα» Ἰησοῦ Χριστό, μέ τό σταυρικό του θάνατο. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν «πρός Ἑβραίους» ἐπιστολή του, γράφει χαρακτηριστικά: «Ἐπεὶ οὖν τά παιδία κεκοινώνηκε σαρκός καί αἵματος, καί αὐτός (δηλ. ὁ σαρκωθείς Χριστός) παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διά τοῦ θανάτου καταργήσῃ τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τόν διάβολον» (Κεφ. Β', ἐδ. 14). Εὐστοχη ἀπάντηση, μᾶς δίνει καί τό περιεχόμενο τοῦ πῶς κάτω Θεοτοκίου, ἀπό τήν Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, πού ἐνδεικτικά ἀναφέρουμε: «Ἐπεὶ ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε· διά γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα νεκρῶται, ἡ Εὐα ἠλευθέρῶται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καί ἡμεῖς ἐξωποιοήθημεν ...». Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἔχοντας ὑπόψη τό «δέσιμο» τοῦ Σατανᾶ, πού ἀναφέραμε πῶς πάνω, σημειώνει: «Ἐνταῦθα τήν ἐν τῷ Δεσποτικῷ πάθει γεγεννημένην τοῦ διαβόλου διηγεῖται καθαίρεσιν» (P.G. 106, Κεφ. Ξ', σελ. 408).

Ἄφοῦ, λοιπόν, ὁ Σατανᾶς «καταργήθηκε» ἀπό τόν «σαρκωθέντα Κύριον» καί «ἔβαλεν αὐτόν εἰς τήν ἄβυσσον», εἶναι εὐνόητο, ὅτι πρὶν ἀπό τόν ἐρχομό τοῦ Χριστοῦ, ὁ Διάβολος, ὁ «πλανῶν τήν οἰκουμένην», ἦταν ἐλεύθερος. Εἶναι γνωστό, ὅτι κατά τούς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅσοι εἶχαν πεθάνει ὀδηγήθηκαν στόν Ἄδη - ἀκόμη, κι' ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Χρόνους, κατά τούς ὁποίους ἀπουσίαζε ἡ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέ αὐτό τό πνεῦμα, ὁ Σατανᾶς ἦταν ἐλεύθερος καί «ἐπλανήθησαν πάντα τά ἔθνη».

Πόσα χρόνια ὁ Χριστός «ἔβαλεν αὐτόν εἰς τήν ἄβυσσον»; Ὅσα χρόνια καί ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, «χίλια ἔτη». Μέ ἄλλα λόγια, κατά τά «χίλια ἔτη», πού θά εἶναι ὁ Σατανᾶς στήν «ἄβυσσον», θά βασιλεύει ὁ Χριστός. Κι' ἀφοῦ, ἡ ἀρχή τῆς χιλιετοῦς «φυλακῆς» καί «καθαιρέσεως» τοῦ Σατανᾶ, ἀνάγεται στό χρόνο τῆς ἐνανθρώπισης τοῦ Σωτῆρος, εἶναι φυσικό ἐπόμενο, καί ἡ ἔναρξη τῆς χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, νά ἀνάγεται στόν ἴδιο χρόνο. Δηλαδή, στό χρόνο τῆς «σαρκώσεως» τοῦ Θεανθρώπου. Ἐπομένως, ὑπάρχει ταύτιση τοῦ χρόνου ἔναρξης τῆς χρονικῆς περιόδου τῆς χιλιετοῦς «φυλακῆς» τοῦ Σατανᾶ, κι' ἐκείνης τῆς χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἐρμηνεύοντας τά «χίλια ἔτη», ἀναφέρει: «Χίλια ἔτη τοίνυν (καί) ὁ ἀπό τῆς τοῦ Κυρίου ἐνανθρωπήσεως χρόνος ...» (P.G. 106, σελ. 409). Καί, ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, τονίζει: «Χίλια ἔτη τοίνυν, ... τά ἀπό τῆς Χριστοῦ παρουσίας ...» (P.G. 106, Κεφ. Ξ', σελ. 749).

Πότε τελειώνει ἡ χιλιετής «φυλακή» τοῦ Σατανᾶ καί ἐλευθερώνεται;

Νά, πῶς περιγράφεται ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ Σατανᾶ, στό Κεφ. Κ' : «... ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Χριστοῦ, καί βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη. Καί ὅταν τελεσθῇ τά χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ Σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ, καί ἐξελεύσεται πλανῆσαι τά ἔθνη τά ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς ...» (ἐδ. 6-8). Μέ ἄλλα λόγια, ἡ χιλιετής «φυλακή» τοῦ Σατανᾶ τελειώνει καί ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπελευθέρωσή του, ταυτόχρονα μέ τή λήξη τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Γίνεται, ὅμως φανερό, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ Σατανᾶ, καθορίζεται πρὶν τή Δευτέρα Παρουσία. Κι' αὐτό, ἐπειδή ὁ Σατανᾶς μέ τήν ἀπελευθέρωσή του, «ἐξελεύσεται πλανῆσαι τά ἔθνη τά ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς». Καί ἀκόμη, ἐπειδή ὁ Σατανᾶς, ὅπως εἶναι γνωστό, μετά τήν Δευτέρα Παρουσία θά καταδικασθεῖ «εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός καί τοῦ θείου», γιά νά βασανίζεται «ἡμέρας καί νυκτός εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων». Ἐτσι, δέν θά ἔχει στό ἐξῆς, ποτέ τή δυνατότητα «πλανῆσαι τά ἔθνη». Ἄρα καί ἡ χιλιετής βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, λήγει σέ χρόνο πρὶν τή Δευτέρα Παρουσία.

Γεννᾶται, λοιπόν, εὐλογα τό ἐρώτημα: Πότε καθορίζεται ὁ χρόνος τῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ Σατανᾶ;

Γιά νά ἀπαντήσῃ κάποιος σωστά στό ἐρώτημα αὐτό, θά πρέπει νά δώσει προηγουμένως, ἀπάντηση σέ ἕνα ἄλλο, ἐξίσου σοβαρό ἐρώτημα: Τί σημαίνει, «ἐλευθερώνεται» ὁ Σατανᾶς «ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ»;

Ἐχομε ἀναφέρει, ὅτι ὁ Σατανᾶς ὑπῆρξε ἐλεύθερος στά χρόνια πού προηγήθηκαν τῆς ἐνανθρώπισης τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Καί, ἦταν ἐλεύθερος τότε, διότι δροῦσε στά χρόνια τῆς μή χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέ τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Κυρίου, περνοῦμε στά χρόνια τῆς Νέας Διαθήκης, στά χρόνια τῆς Χάριτος. Γι' αὐτό, κι' ὁ Σατανᾶς

«φυλακίστηκε». Πώς, όμως, συγκεκριμενοποιείται η Χάρη του Ἁγίου Πνεύματος στα χρόνια της Νέας Διαθήκης; Σίγουρα, με τήν ἴδρυση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἄρα, γιά νά «ἐλευθερώνεται» ξανά ὁ Σατανᾶς, σημαίνει, ὅτι θά ἔχουμε ἐπανάληψη τῶν χρόνων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τῶν χρόνων τῆς μή Χάριτος. Πῶς μπορεῖ νά πάρει «σάρκα καί ὀστά», αὐτό τό γεγονός; Νομίζουμε, ὅτι δέν εἶναι δύσκολη ἡ ἀπάντηση. Ἄφου, τά χρόνια τῆς Χάριτος εἶναι ἐκεῖνα τῆς Νέας Διαθήκης, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, γιά νά ὑπάρξουν χρόνια τῆς μή Χάριτος, ἕνας τρόπος ὑπάρχει. Νά μήν ὑπάρχει Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ὅπως ἀναφέραμε προηγουμένως, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θά προστατευθεῖ στά 3½ χρόνια τῆς βασιλείας τῶν «Δέκα Βασιλέων», ἀπό τίς «δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μέγαλου» (Κεφ. ΙΒ΄, ἐδ. 14), δηλαδή, ἀπό τούς δύο προφῆτες. Ἄρα, μέχρι τά χρόνια αὐτά, θά ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἂν καί θά βρίσκεται ὑπό διωγμό.

Τί θά συμβεῖ, ὅμως, τά ἐπόμενα 3½ χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου; Θά ὑπάρξει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ;

Στό ἐρώτημα αὐτό, ἀπαντᾷ μέ σαφήνεια ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος: «Πενθεῖ ἡ γῆ καί θάλασσα, ὅτι ἄφνω κατέπαυσε φωνή ψαλμοῦ καί προσευχῆς ἐκ στόματος ἀνθρώπου. Πενθοῦσιν αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ πᾶσαι πένθος μέγα, διότι οὐ λειτουργεῖται ἁγιασμός καί προσφορά. Μετά γοῦν τό πληρωθῆναι τούς τρεῖς καιρούς καί ἡμισυ τῆς τοῦ μιαιροῦ (δηλ. τοῦ Ἀντιχρίστου) ἐξουσίας καί πράξεως ...».

Εἶναι φανερό, ὅτι, ἀφού θά σταματήσει κάθε ἀνθρώπινος ψαλμός καί προσευχή, ἐνῶ δέν θά τελεῖται «ἁγιασμός καί προσφορά» (τοῦ Ἀχράντου Σώματος καί Τιμίου Αἵματος, δηλαδή τό Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας), δέν θά ὑπάρχει Ἐκκλησία. Πράγμα πού σημαίνει, ὅτι θά ἐπανεέλθουμε, κατά τή βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου, στά χρόνια τῆς μή Χάριτος. Καί, ἀπό τή μιᾶ, ἡ ἀπουσία τῆς Χάρης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θά ἐκδηλώνεται μέ τήν ἀνυπαρξία τῆς Ἐκκλησίας, καί ἀπό τήν ἄλλη, θά ἐκφράζεται μέ τήν ἐπικράτηση τοῦ «χαράγματος».

Ἐπομένως, γιά ν' ἀπαντήσουμε στό ἀρχικό μας ἐρώτημα, ὁ χρόνος τῆς «ἀποφυλάκισης» καί «ἐλευθέρωσης» τοῦ Σατανᾶ, ταυτίζεται μέ τόν χρόνο ἔναρξης τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου. Αὐτό σημαίνει, ὅτι μέ τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου καί τήν «ἐλευθέρωση» τοῦ Σατανᾶ, λήγει καί ἡ χιλιετής βασιλεία τοῦ Χριστοῦ. Πῶς «μεταφράζεται» αὐτό; Ἦδη, ἀναφέραμε τήν ἀπάντηση. Μέ τή μή ὑπαρξη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πού σημαίνει τήν ἀπουσία τῆς Χάρης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀξίζει νά σημειωθεῖ ἐδῶ, σύμφωνα μέ ὅσα ἀναφέραμε, ὅτι καί οἱ Ἅγιοι πού ὑποστήριξαν, ὅτι τό «κωλύον» - ὅταν ἐρμήνευαν τό «κατέχον», στήν πρὸς Θεσσαλονικεῖς Β΄ ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Κεφ. Β΄, ἐδ. 6) - δηλαδή, αὐτό πού ἐμποδίζει τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι ἡ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶχαν κι' αὐτοί ἀπόλυτο δίκαιο.

Συμπερασματικά, λοιπόν, μπορούμε νά συνοψίσουμε τά ἐξῆς:

α) Ἡ χιλιετής βασιλεία τοῦ Χριστοῦ θά ἐπικρατήσει σέ μιᾶ χρονική περίοδο, πού καθορίζεται πρὶν ἀπό τή Δευτέρα Παρουσία. Ἐχει ὡς ἀρχή, τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Κυρίου καί τέλος, τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου. Αὐτό σημαίνει, ὅτι ἡ χιλιετής βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ χρονική περίοδος κατά τήν ὁποία θά ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπομένως, ὅσοι θά συμμετέχουν στή βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, στά «χίλια ἔτη», θά εἶναι στήν πραγματικότητα, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεανθρώπου.

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἀναφερόμενος στό τέλος τῶν χιλίων χρόνων, τονίζει: «Χίλια ἔτη τοίνυν (καί) ὁ ἀπό τῆς τοῦ Κυρίου ἐνανθρωπήσεως χρόνος μέχρι τῆς τοῦ Ἀντιχρίστου ἐλεύσεως» (P.G. 106, σελ. 409). Τήν ἴδια θέση, ἐκφράζει κι' ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας: «Χίλια ἔτη τοίνυν, ... τά ἀπό τῆς Χριστοῦ παρουσίας ἕως τῆς τοῦ Ἀντιχρίστου ἐνδημίας ...» (P.G. 106, Κεφ. Ξ΄, σελ. 749).

β) Ἡ χιλιετής «φυλακή» τοῦ Σατανᾶ, ταυτίζεται μέ τή χρονική περίοδο τῆς χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Καί, ἔχει ὡς ἀρχή, τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τέλος, τήν παρουσία τοῦ Ἀντιχρίστου. Μέ ἄλλα λόγια, στά «χίλια ἔτη» τῆς

βασιλείας του Χριστού, πού θά ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία του Θεανθρώπου καί ἡ Χάρη του Ἁγίου Πνεύματος, ὁ Σατανᾶς θά βρῖσκεται στή «φυλακή».

Ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, ὀριοθετώντας τή χρονική περίοδο τῶν «χιλίων ἐτῶν», κατά τήν ὁποία θά μείνει στή «φυλακή» ὁ Σατανᾶς, ἀναφέρει: «Χίλια ἔτη. Τόν ἀπό τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας χρόνον, μέχρι τοῦ Ἀντιχρίστου λέγει, οὗτινος λυθέντος ...» (P.G. 106, Κεφ. ΞΓ', σελ. 753).

Πόσο χρόνο, ὅμως, θά βρῖσκεται «ἐλεύθερος» ὁ Διάβολος;

«Καί ὅταν τελεσθῇ τά χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ» (Κεφ. Κ', ἐδ. 7), διότι «δεῖ αὐτόν λυθῆναι μικρόν χρόνον» (Κεφ. Κ', ἐδ. 3), ἐπισημαίνει τό ἱερό κείμενο τῆς «Ἀποκάλυψης».

«Μικρόν χρόνον, ποῖον»; Ἐρωτᾷ, ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, «Τοῦτον τόν τῆς παρουσίας τοῦ Ἀντιχρίστου, ὃν εἰς μικρόν συνέστειλε ...» (P.G. 106, Κεφ. Ξ', σελ. 749), ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος Ἅγιος.

Αὐτό σημαίνει, ὅτι ὁ «μικρός χρόνος» πού θά μείνει «ἐλεύθερος» ὁ Σατανᾶς, «πλανῆσαι τά ἔθνη», ταυτίζεται μέ τά 3½ χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου. Καί, εἶναι φυσικό ἐπόμενο νά εἶναι ἔτσι τά πράγματα, διότι ὁ Ἀντιχρίστος θά γίνει ἡ ἐξ ὀλοκλήρου κατοικία τοῦ Διαβόλου, ἐνῶ ἡ παρουσία του θά εἶναι «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ», ὅπως θά δοῦμε στό Τρίτο Μέρος τοῦ παρόντος βιβλίου.

Γεννᾶται τώρα, τό ἐρώτημα: Ποιοί «ἔζησαν καί ἐβασίλευσαν μετά (τῆς Ἐκκλησίας) τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη»;

Ἡ «Ἀποκάλυψη» μᾶς δίνει τήν ἀπάντηση, μέ σαφήνεια καί ἀκρίβεια: Ἐκεῖνοι, πού θά ἔχουν λάβει «μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ». Συγκεκριμένα, ἀναφέρει: «Μακάριος καί ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπί τούτων ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Χριστοῦ, καί βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη» (Κεφ. Κ', ἐδ. 6).

Σύμφωνα μέ τή διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ποιοί εἶναι ἐκεῖνοι, πού θά λάβουν «μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ»;

Κατ' ἀρχάς, «πρώτη (δέ) ἀνάστασις, (εἶναι) ἡ ἐκ νεκρῶν ἔργων ζωοποίησις» (P.G. 106, σελ. 413), ἐξηγεῖ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας. Γι' αὐτό, προσθέτει, «οἱ δέ μέρος ἐν τῇ πρώτῃ ἀναστάσει ἔχοντες, τουτέστιν ἐν τῇ ἐγέρσει τῇ ἐκ τῶν θανατουσῶν ἐννοιῶν (τε) καί πράξεων νεκρῶν, οὗτοι μακάριοι· οὐ γάρ ἔξει ἐπί τούτων ἐξουσίαν ὁ δεύτερος θάνατος, τουτέστιν ἡ ἀτελεύτητος κόλασις» (P.G. 106, σελ. 413). Κι' ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, παρατηρεῖ: «Κατά δέ τῶν τήν πρώτην εὐδαιμονησάντων ἀνάστασιν οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ δεύτερος ἀπό τῆς ἁμαρτίας πρὸς τιμωρίαν ἀποκαθιστῶν θάνατος...» (P.G. 106, Κεφ. ΞΒ', σελ. 752).

Μέ ἄλλα λόγια, ὅσοι βίωσαν τήν «ἐν Χριστῷ» ζωή καί πέθαναν «διὰ τήν μαρτυρίαν Ἰησοῦ καί διὰ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ», ἢ καί «οὐ προσεκύνησαν τό θηρίον οὔτε τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί οὐκ ἔλαβον τό χάραγμα ἐπί τό μέτωπον αὐτῶν καί ἐπί τήν χεῖρα αὐτῶν» (Κεφ. Κ', ἐδ. 4), εἶναι αὐτοί πού θά ἔχουν λάβει «μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ», καί γι' αὐτούς, δέν θά ἔχει «ἐξουσίαν ὁ δεύτερος θάνατος, τουτέστιν ἡ ἀτελεύτητος κόλασις». Γι' αὐτό, ὅλοι αὐτοί οἱ πιστοί τοῦ Θεοῦ καί μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ - ἀπό τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Κυρίου, μέχρι τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου - εἶναι ἐκεῖνοι, πού πέτυχαν τήν ἔνωσή τους μέ τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ - τῆ θέωση - καί ἔτσι, «ἔζησαν καί ἐβασίλευσαν μετά (τῆς Ἐκκλησίας) τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη» (Κεφ. Κ', ἐδ. 4). Δηλαδή, κατά τή χρονική περίοδο, πού θά ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς.

Εἶναι ἀξιοπρόσεκτο, ὅτι οἱ τελευταῖοι πιστοί τοῦ Θεοῦ, πού «ἔζησαν καί ἐβασίλευσαν μετά (τῆς Ἐκκλησίας) τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη», εἶναι, ὅπως ἀναφέρει τό ἱερό κείμενο, ὅσοι «οὐ προσεκύνησαν τό θηρίον οὔτε τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί οὐκ ἔλαβον τό χάραγμα ἐπί τό μέτωπον αὐτῶν καί ἐπί τήν χεῖρα αὐτῶν» (Κεφ. Κ', ἐδ. 4). Ἀφοῦ, λοιπόν, ὅσοι ἀντιστάθηκαν καί δέν δέχθηκαν τό «χάραγμα», εἶναι οἱ τελευταῖοι πού συμμετέχουν στή «χιλιετή βασιλεία», καί τά «χίλια ἔτη» τῆς τελειώνουν μέ τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀποδεικνύεται - γιά ἄλλη μιᾶ φορά - ὅτι, ἡ ἐπιβολή τοῦ «χαράγματος» θά γίνει πρῖν ἀπό τήν ἐναρξη τῆς βασιλείας τοῦ «βδελύγματος τῆς ἐρημώσεως». Δηλαδή, στά 3½ χρόνια τῆς βασιλείας τῶν «δέκα Βασιλέων». Καί, εἶναι οἱ τελευταῖοι πού θά

ζήσουν καί βασιλεύσουν «μετά (τῆς Ἐκκλησίας) τοῦ Χριστοῦ», διότι - ὅπως ἀναφέραμε καί προηγουμένως - μέ τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἄντιχρίστου καί τῆ λήξη τῆς χιλιετοῦς βασιλείας, δέν θά ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Κι ὅταν λέμε, ὅτι δέν θά ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐννοοῦμε - ἐπαναλαμβάνουμε - ὅτι, δέν θά τελεῖται ἡ θεία λειτουργία, οὔτε τά ἑπτά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Κι αὐτό, παρά τό γεγονός, ὅτι κατά τῆ βασιλεία τοῦ Ἄντιχρίστου θά ὑπάρχει μέρος τῶν πιστῶν τοῦ Θεοῦ, πού θά βρίσκεται ὑπό διωγμό.

Ἄντίθετα μέ αὐτούς, πού «ἔζησαν καί ἐβασίλευσαν», «οἱ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἔζησαν ἕως τελεσθῆ τά χίλια ἔτη» (Κεφ. Κ', ἐδ. 5). Ποιοί, ὅμως, εἶναι οἱ «λοιποὶ τῶν νεκρῶν»;

Ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, ἐρμηνεύοντας τό ἐδ. 5, σημειώνει: «Νεκρούς δέ καλεῖ τούς ἐν τῇ ἀπιστίᾳ μεμενηκότας» (P.G. 106, Κεφ. ΞΒ', σελ. 752). Γι' αὐτό, συμπεραίνει ὁ Ἅγιος, «οἱ δέ νεκροὶ ζωήν οὐ μὴ ἴδωσιν» (P.G. 106, Κεφ. ΞΒ', σελ. 752). Ἐπομένως, οἱ «νεκροί», δηλαδή, οἱ ἀμετανόητοι καί ἀπιστοὶ πού δέν βίωσαν τήν «ἐν Χριστῷ» ζωή, καί ἔτσι, δέν πέτυχαν τήν ἔνωσή τους, τῆ θέωση, μέ τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ, «(οὐκ) ἔζησαν καί (οὐκ) ἐβασίλευσαν μετά (τῆς Ἐκκλησίας) τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη».

Ἐπίσης, ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, παρατηρεῖ: «Οἱ οὖν ἀπηγορευμένοι νεκροί, οἱ μὴ συνταφέντες καί συναναστάντες (τῷ) Χριστῷ διά τοῦ βαπτίσματος, ἀλλά τῇ νεκρώσει τῶν ἀμαρτημάτων ἐμμεΐναντες, οὐ ζῶσι σὺν αὐτῷ (δηλ. τῷ Χριστῷ) ἄχρι τελεσθῶσι χίλια ἔτη: ... Ὁ γάρ θάνατος αὐτῶν ἀρχή τῆς μελλούσης αὐτοῖς κολάσεως γίνεται» (P.G. 106, σελ. 413).

Γίνεται, λοιπόν, φανερό, ὅτι ἡ «χιλιετής» βασιλεία τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας του, ὀριοθετεῖται, μέ ἀρχή, τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Κυρίου καί τέλος, τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἄντιχρίστου. Γι' αὐτό, ἄλλες θεωρίες καί διδασκαλίες πού διαδίδονται μέ διαφορετικό περιεχόμενο, γιά τά «χίλια ἔτη» τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀποτελοῦν πλάνες καί ἐφευρέσεις τῶν ὀργάνων τοῦ Σατανᾶ.

Ο «ΠΟΛΕΜΟΣ» ΤΟΥ ΑΡΜΑΓΕΔΩΝΑ

17. Ἐνα θέμα, πού παρερμηνεύθηκε στό ἱερό κείμενο τῆς «Ἀποκάλυψης» - κυρίως ἀπό τούς Χιλιαστές καί τίς προτεσταντικές αἵρέσεις - εἶναι κι αὐτό, μέ τόν «πόλεμο» τοῦ Ἄρμαγεδώνα. Μάλιστα, ὁ «Ἄρμαγεδών» προβάλλεται τόσο ἔντονα ἀπό τίς αἰρετικές αὐτές ομάδες, ὡς ὁ Γ' Παγκόσμιος πυρηνικός πόλεμος, ὥστε νά συμπεραίνεται, ὅτι ἡ συνεχῆς ἀναφορά σ' αὐτόν, γίνεται γιά νά προκαλέσει ψυχολογική πίεση καί φοβία στους ἀνθρώπους, μέ ἀπώτερο σκοπό, ν' ἀναγκαστοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, νά ζητήσουν καταφύγιο γιά προστασία καί ἀσφάλεια στίς αἵρέσεις αὐτές.

Ἄς δοῦμε, λοιπόν, μέ ἰδιαίτερη προσοχή, τί λέγει ἡ «Ἀποκάλυψη» γιά τόν «πόλεμο» τοῦ Ἄρμαγεδώνα.

«Καί ὁ ἕκτος (δηλ. ἄγγελος) ἐξέχεε τήν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τόν ποταμόν τόν μέγαν τόν Εὐφράτην· καί ἐξηράνθη τό ὕδωρ αὐτοῦ, ἵνα ἐτοιμασθῆ ἡ ὁδός τῶν βασιλέων τῶν ἀπό ἀνατολῆς ἡλίου. Καί εἶδον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δράκοντος (δηλ. τοῦ Σατανᾶ) καί ἐκ τοῦ στόματος τοῦ θηρίου (δηλ. τῶν «Δέκα Βασιλέων») καί ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ψευδοπροφήτου (δηλ. τοῦ Ἄντιχρίστου) πνεύματα τρία ἀκάθαρτα, ὡς βάτραχοι· εἰσὶ γάρ πνεύματα δαιμονίων ποιοῦντα σημεῖα, ἃ ἐκπορεύεται ἐπὶ τούς βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὅλης, συναγαγεῖν αὐτούς εἰς τόν πόλεμον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος» (Κεφ. ΙΣΤ', ἐδ. 12 - 14). «Καί συνήγαγεν αὐτούς εἰς τόν τόπον τόν καλούμενον Ἑβραϊστί Ἄρμαγεδών» (Κεφ. ΙΣΤ', ἐδ. 16).

Ἐδῶ, παρατηροῦμε στήν ἀρχή, ὅτι ἡ προετοιμασία τῶν «βασιλέων τῶν ἀπό ἀνατολῆς ἡλίου» ὀφείλεται στόν «ποταμόν τόν μέγαν τόν Εὐφράτην». Τί ὑπαινίσσεται, ἄραγε, ὁ «Εὐφράτης»; Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἔχοντας ὑπόψη τό ἐδ. 12, τοῦ Κεφ. ΙΣΤ', σημειώνει: «Εἰκός δέ καί τόν Ἄντιχριστον ἐκ τῶν ἀνατολικῶν μερῶν τῆς Περσικῆς γῆς, ἔνθα ἡ φυλή τοῦ Δάν, ἐκ ρίζης Ἑβραίων ἐξερχόμενον» (P.G. 106, Κεφ. ΝΑ', σελ. 368). Μέ ἄλλα λόγια, ὁ «Εὐφράτης» ὑπαινίσσεται τόν Ἄντιχριστον. Γιατί,

ὁμως, ὁ «ἄνομος» παρομοιάζεται σάν «τόν ποταμόν τόν μέγαν»; «Ποταμός», στή γλώσσα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, σημαίνει «πειρασμός» ἢ «πειρασμούς».

Ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, «σύνηθες τούτους (δηλ. τούς πειρασμούς) εἰς ὕδωρ καί ποταμούς ἀλληγορεῖν τῇ Γραφῇ» (P.G. 106, σελ. 669). Ἔτσι, ἡ «Ἀποκάλυψη» παρομοιάζει τόν Ἀντίχριστον, σάν τόν πῖο μεγάλο πειρασμό («τόν ποταμόν τόν μέγαν») πάνω στη γῆ. Καί, φυσικά, δέν ἔχει ἄδικο.

Πρός τί, ὁμως, πείθονται οἱ «βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὄλης», ἀπό τά «πνεύματα δαιμονίων»; «Συναγαγεῖν αὐτούς εἰς τόν πόλεμον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ», τονίζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης. Κι' ὁ Ἅγιος Ἀρέθας Καισαρείας, ἐρμηνεύει σχετικά: «Ἐκπορεύεται πρός τό κατάλληλον συγκροτῆσαι πόλεμον. Τά δέ διά τῶν δαιμονίων, φησίν, ἐνεργούμενα σημεῖα, τοῦ εἰς οἶστρον πολεμικόν ἐμβαλεῖν τούς βασιλεῖς, σκοπόν ἐμφαίνει τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης, ἥτις οὐκ ἄλλη εἰ μή ἡ δευτέρα τοῦ Κυρίου παρουσία» (P.G. 106, σελ. 712). Ἐπίσης, ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας παρατηρεῖ: «Τά γάρ διά τῶν διαμονίων, φησίν, ἐνεργούμενα ψευδῆ σημεῖα, τούς πειθομένους αὐτοῖς εἰς πόλεμον κατά τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς (τοῦ Θεοῦ) ἡμέρας τοῦ Κριτοῦ ζώντων καί νεκρῶν ἐπιστρατεύσουσιν» (P.G. 106, Κεφ. ΝΑ', σελ. 368).

Ἐναντίον, ποιοῦ θά κηρύξουν τόν πόλεμο οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς;

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης μᾶς πληροφορεῖ: «Καί εἶδον τό θηρίον (δηλ. τούς «δέκα βασιλεῖς») καί τούς βασιλεῖς τῆς γῆς καί τά στρατεύματα αὐτῶν συνηγμένα ποιῆσαι τόν πόλεμον μετά τοῦ καθημένου ἐπί τοῦ ἵππου καί μετά τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ» (Κεφ. ΙΘ', ἐδ. 19). Καί, ποιός εἶναι ὁ «καθήμενος ἐπί τοῦ ἵππου», τόν ὁποῖον θά πολεμήσουν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς; Τό ἱερό κείμενο σημειώνει: «Καί κέκληται τό ὄνομα αὐτοῦ, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ» (Κεφ. ΙΘ', ἐδ. 13), καί «ἐπί τόν μηρόν αὐτοῦ ὄνομα γεγραμμένον, βασιλεύς βασιλέων καί κύριος κυρίων» (Κεφ. ΙΘ', ἐδ. 16). Δηλαδή, ὁ «καθήμενος ἐπί τοῦ ἵππου» εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Τί βλέπουμε, λοιπόν; Ὁ Ἀντίχριστος προετοιμάζει τόν

πόλεμον ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατά τήν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας του. Πείθει γιά τόν σκοπό αὐτό, τό «θηρίον» (δηλ. τούς «δέκα βασιλεῖς») καί «τούς βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὄλης».

Μέ ἄλλα λόγια, νομίζουμε, ὅτι ὁ Σατανᾶς «εἰδώς, ὅτι ὀλίγον καιρόν ἔχει» (Κεφ. ΙΒ', ἐδ. 12), θά πείσει τά ὄργανά του στή γῆ - τόν Ἀντίχριστον καί τούς «βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὄλης» - νά ἀντισταθοῦν καί νά πολεμήσουν τόν Ἰησοῦ Χριστό. Κι' αὐτό, ἐπειδή θά νομίζουν, ὅτι ὁ Χριστός θά κατεβεῖ ξανά στή γῆ, ὡς ἐπίγειος βασιλιάς, γιά νά καταλάβει τήν ἐξουσία ἀπό τόν Ἀντίχριστο.

Ἡ θέση μας αὐτή, ἐπαληθεύεται ἀπό τόν Ἅγιο Ἐφραίμ τόν Σύρο, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπισημάνει τήν «ἀντίσταση» τοῦ Ἀντιχρίστου, κατά τήν «ῥωρᾶν ἐκείνην τήν φοβερᾶν, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐκ τῶν οὐρανῶν». Συγκεκριμένα, ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ τονίζει: «Καί γάρ ὁ παμμίαιρος (δηλ. ὁ Ἀντίχριστος) οὐ παύεται ἐκζητῶν τούς ἁγίους ἐν τε γῆ καί θαλάσση, λογιζόμενος ὅτι ἐβασίλευσε τό λοιπόν ἐπί τῆς γῆς, καί πάντας ὑποτάσσει. Καί νομίζει ὁ ἄθλιος (δηλ. ὁ Ἀντίχριστος) ἀντισταθῆναι τῇ ῥωρᾶ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος ἐκ τῶν οὐρανῶν, μή εἰδώς ὁ ἄθλιος τήν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν καί ὑπερηφανίαν, δι' ἣν καί ἐξέπεσεν. Ὅμως ταρασσει τήν γῆν, ἐκφοβεῖ τά σύμπαντα ἐν ψευδέσι σημείοις μαγικοῖς».

Ἐπίσης, ὁ Σατανᾶς, παίζοντας τό τελευταῖο του «χαρτί», θά ἐπιδιώξει τόν πόλεμο ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, διότι γνωρίζει, ὅτι «ὀλίγον καιρόν ἔχει» γιά νά καταδικασθεῖ καί ριφθεῖ «εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός καί τοῦ θείου», δηλαδή στήν αἰώνια κόλαση, ὅπου θά βασανίζεται «ἡμέρας καί νυκτός εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

Γι' αὐτό, ὁ Σατανᾶς «συνήγαγεν αὐτούς (δηλ. «τούς βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὄλης», μέ ἀρχηγό τόν Ἀντίχριστο) εἰς τόν τόπον τόν καλούμενον Ἐβραϊστί Ἀρμαγεδῶν» (Κεφ. ΙΣΤ', ἐδ. 16). Ὁ Ἅγιος Ἀρέθας, ἐρμηνεύοντας τό ἐδάφιο αὐτό, ἀναφέρει: «Τόπον γάρ νῦν τόν καιρόν ἀκουστέον. Τῷ καιρῷ τοίνυν τούτῳ οἱ ὑπό πονηρῶν πνευμάτων ἀπατηθέντες καταλαμβάνόμενοι, τεύξονται διακοπῆς. Τοῦτο γάρ Ἐρμαγεδῶν ἢ

Ἑβραϊκή λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα διαπορθμευομένη νοεῖν παρέχει. Καί τις ἢ διακοπή; Ἡ τοῦ θεοῦ διαίρεσις χαρίσματος ...» (P.G. 106, σελ. 712). Κι' ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἐρμηνεύοντας τὴν λέξιν «Ἀρμαγεδών», ἀναφέρει: «Τὸ δὲ Ἀρμαγεδών, διακοπή ἢ διακοπτομένη ἐρμηνεύεται» (P.G. 106, σελ. 369).

Νά, λοιπόν, τί σημαίνει «Ἀρμαγεδών», καὶ ὄχι, Γ' παγκόσμιος πυρηνικός πόλεμος, ὅπως διαλαλοῦν οἱ κάθε λογῆς αἰρετικές ομάδες, ἰδίως οἱ Χιλιαστές.

Τί ἀκολουθεῖ τὸν «Ἀρμαγεδών»; Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης μᾶς πληροφορεῖ: «Καὶ ὁ ἕβδομος (δηλ. ἄγγελος) ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἄερα· καὶ ἐξῆλθε φωνὴ μεγάλη ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ θρόνου λέγουσα· γέγονε. Καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταί, καὶ σεισμός ἐγένετο μέγας, οἷος οὐκ ἐγένετο ἄφ' οὐ οἱ ἄνθρωποι ἐγένοντο ἐπὶ τῆς γῆς ...» (Κεφ. ΙΣΤ', ἐδ. 17 - 18). «Καὶ χάλαζα μεγάλη ὡς ταλαντιαία καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους ...» (Κεφ. ΙΣΤ', ἐδ. 21).

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας, ἐρμηνεύοντας τὰ ἐδάφια αὐτά, τονίζει: «Ἀγγελικὴ φωνὴ οὐρανόθεν φησί· Γέγονε· τουτέστι, τὸ θεῖον τετέλεσται πρόσταγμα· αἱ δὲ (φωναὶ καὶ) ἀστραπαὶ καὶ βρονταί, τὸ καταπληκτικὸν τῶν γινομένων κατὰ τὴν μέλλουσαν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν σημαίνουσιν· (ὥσπερ πάλαι τοῦ Θεοῦ τὴν ἐπὶ τὸ Σιναῖον ὄρος κατέβασιν) ὁ δὲ σεισμός, τὴν τῶν ὄντων μεταποίησιν (σημαίνει) ...» (P.G. 106, Κεφ. ΝΒ', Λόγος ΙΗ', σελ. 372). Κι' ὁ Ἅγιος Ἀρέθας, ἀναφερόμενος στὸ «μεγάλον σεισμό», ἐπισημαίνει: «Σεισμόν λέγει, τὴν μεταποίησιν καὶ μεταβολὴν τῶν φθαρτῶν ἐπὶ τὸ ἄφθαρτον, ὅ ἐστι ἀπὸ τῆς δευτέρας Χριστοῦ παρουσίας» (P.G. 106, Κεφ. ΝΒ', σελ. 713).

Γίνεται φανερόν, ὅτι μετὰ τὴν διακοπὴν («Ἀρμαγεδών»), δηλαδὴ τὴν διαίρεση τοῦ «θεοῦ χαρίσματος», θ' ἀκολουθήσει ἡ ἔνδοξη Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου καὶ συνάμα, ἡ μεταβολὴ «τῶν φθαρτῶν ἐπὶ τὸ ἄφθαρτον».

Σημ. ΛΜΔ: Ἡ παράθεση των αγιοπατερικῶν κειμένων εἶναι πολὺ κατατοπιστική, ἀλλὰ ἡ ἐρμηνεία ὅτι «Ἀντίχριστος εἶναι οἱ 10 βασιλεῖς» εἶναι υποκειμενικὴ του συγγραφέα, μετὰ τὴν ὁποία δὲν συμφωνῶ. Ὁ Ἀντίχριστος εἶναι ἓνα πρόσωπο, οὐ φευδοπροφήτης ἄλλο, καὶ Δράκων εἶναι ὁ Σατανᾶς.

ΓΩΓ ΚΑΙ ΜΑΓΩΓ

18. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης στὴν «Ἀποκάλυψη» ἀναφέρεται καὶ στὴν περίπτωση τοῦ «Γώγ καὶ Μαγώγ». Συγκεκριμένα, σημειώνει: «Καὶ ὅταν τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ, καὶ ἐξελεύσεται πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς, τὸν Γώγ καὶ Μαγώγ, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον ...» (Κεφ. Κ', ἐδ. 7 - 8).

Ἡ περίπτωση τοῦ «Γώγ καὶ Μαγώγ» ἀναφέρεται ἐκτενέστερα καὶ στὸν προφήτη Ἰεζεκιήλ (Κεφ. 38 - 39).

Τί ὑπαινίσσονται, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης καὶ ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ, ὅταν ἀναφέρονται στὸν «Γώγ καὶ Μαγώγ»;

Πολλοὶ ἐρμηνευτὲς ἔδωσαν διάφορες ἐρμηνεῖες στὶς αἰνιγματικές καὶ μυστηριώδεις αὐτὲς λέξεις. Ἡ ὀρθότερη, νομίζουμε, ἐρμηνεία εἶναι ἐκείνη πού ἀναφέρει, ὅτι ἡ λέξις «Γώγ» ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὴν Σουμερικὴ λέξις gug, πού σημαίνει «σκόπη». Κι' αὐτό, ἐπειδὴ θεωρεῖ τὸν «Γώγ», ὡς τὴν προσωποποίηση τοῦ σκότους.

Καί, τίθεται τὸ ἐρώτημα: Ἀφοῦ, ὁ ἄρχοντας τοῦ σκότους εἶναι ὁ σατανᾶς, πού θὰ πλανήσῃ τὸν «Γώγ», ἢ προσωποποίησή του πάνω στὴ γῆ - σύμφωνα μὲ τὴν Ἁγία Γραφή - κατὰ τὴν ἐσχατολογικὴ ἐποχὴ, ποιὸς θὰ εἶναι; Ἐδῶ, δὲν χωροῦν πολλὲς ἀπαντήσεις, ἀλλὰ μία καὶ μοναδική. Ἡ προσωποποίηση τοῦ σατανᾶ, τοῦ ἄρχοντα τοῦ σκότους, πάνω στὴ γῆ, θὰ εἶναι ὁ «υἱὸς τῆς ἀπωλείας», ὁ Ἀντίχριστος. Γι' αὐτό, γίνεται φανερό, ὅτι μετὰ τὴν λέξιν «Γώγ», ὁ Ἅγιος Ἰωάννης καὶ ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ ὑπαινίσσονται τὸν Ἀντίχριστο.

Ἐπίσης, ἡ λέξις «Μαγώγ» ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὴν βαβυλωνιακὴ λέξις Ma(tu), πού σημαίνει κατ' ἀκρίβεια, «χώρας καὶ τοῦ Γώγ», δηλαδὴ «χώρας τοῦ Γώγ». Καί, τὸ ἐρώτημα πού τίθεται ἐδῶ, εἶναι: Ποιὰ εἶναι ἡ «χώρα τοῦ Γώγ», δηλαδὴ ἡ «χώρα» τοῦ Ἀντιχρίστου; Ἐδῶ, νομίζουμε, ὅτι ἡ «χώρα» ὑπαινίσσεται, γενικά, τὴν βασιλεία τοῦ «Γώγ», δηλαδὴ, τὴν βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ ὄχι, τὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του.

Πότε προσδιορίζεται ὁ χρόνος ἐμφάνισης τοῦ «Γώγ»;

Ἡ «᾽Αποκάλυψη» μᾶς πληροφορεῖ: «Καί ὅταν τελεσθῇ τά χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ, καί ἐξελεύσεται πλανῆσαι ... τόν Γῶγ ...» (Κεφ. Κ', ἐδ. 7 - 8). Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ «Γῶγ» ἐμφανίζεται μὲ τὴν ἑναρξη τῆς βασιλείας τοῦ Ἄντιχρίστου. Ἐνῶ, ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ ἀναφέρει: «ἐπ' ἐσχάτου ἐτῶν ἐλεύσεται» (Κεφ. ΛΗ', ἐδ. 8), «ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἔσται» (Κεφ. ΛΗ', ἐδ. 16).

Ὁ Γῶγ ἢ Ἄντιχριστος μὲ «τά ἔθνη τά ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς» θά ἐπιδιώξει νά καταδιώξει τοὺς «ἀγίους», δηλαδή, τὸ σύνολο τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Συγκεκριμένα, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἀναφέρει: «Καί ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς γῆς, καί ἐκύκλευσαν (δηλ. περιεκύκλωσαν) τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων καὶ τὴν πόλιν τὴν ἡγαπημένην» (Κεφ. Κ', ἐδ. 9). Ὁ Ἅγιος Ἀρέθας, ἔχοντας ὑπόψη τὸ ἐδάφιο αὐτό, ἐρμηνεύει: «Καί τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων καὶ τὴν ἡγαπημένην πόλιν, δηλαδή τὴν ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίαν τῆ κυκλώσει καὶ πειλήσει ἐκπορθήσουσι» (P.G. 106, σελ. 757). Ἐδῶ, «Ἐκκλησίαν», ὁ Ἅγιος Ἀρέθας ἐννοεῖ γενικά, τὸ σύνολο τῶν πιστῶν τοῦ Θεοῦ, διότι ὅπως ἀναφέραμε προηγουμένως - σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Ἐφραίμ τὸν Σύρο - δὲν θά τελεῖται ἡ θεία λειτουργία καὶ τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, στὰ χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ἄντιχρίστου. Τὸν διωγμὸ τοῦ περιούσιου λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ νέου Ἰσραήλ, «ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν» ἀπὸ τὸν Γῶγ ἢ Ἄντιχριστο, ἐπισημαίνεται καὶ ἀπὸ τὸν προφήτη Ἰεζεκιήλ: «Καί ἐπ' ἐσχάτου ἐτῶν ἐλεύσεται καὶ ἦξει εἰς τὴν γῆν τὴν ἀπεστραμμένην ἀπὸ μαχαίρας, συνηγμένων ἀπὸ ἐθνῶν πολλῶν, ἐπὶ γῆν Ἰσραήλ (δηλ. τοῦ νέου Ἰσραήλ), ἢ ἐγεννήθη ἔρημος δι' ὄλου» (Κεφ. ΛΗ', ἐδ. 8). Ἐπίσης: «Καί ἀναβήση ἐπὶ τὸν λαόν μου Ἰσραήλ (δηλ. τὸ νέο Ἰσραήλ) ὡς νεφέλη καλύψει γῆν» (Κεφ. ΛΗ', ἐδ. 16).

Πῶς περιγράφεται τὸ τέλος τοῦ Γῶγ ἢ Ἄντιχρίστου;

Ἡ «᾽Αποκάλυψη» μᾶς πληροφορεῖ: «Καί κατέβει πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ κατέφαγεν αὐτούς» (Κεφ. Κ', ἐδ. 9). Κι' ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ ἀναφέρει: «Καί ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐν ἡμέρᾳ, ἢ ἂν ἔλθῃ Γῶγ ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ (δηλ. τοῦ νέου Ἰσραήλ), λέγει Κύριος Κύριος, ἀναβήσεται ὁ θυμὸς μου καὶ ὁ

ζῆλος μου, ἐν πυρὶ τῆς ὀργῆς μου ἐλάλησα, εἰ μὴν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται σεισμός μέγας ἐπὶ γῆς Ἰσραήλ» (Κεφ. ΛΗ', ἐδ. 18 - 19). Καί, προσθέτει: «Καί κρινῶ αὐτόν (δηλ. τὸν Γῶγ) θανάτῳ καὶ αἵματι καὶ ὑετῶ κατακλύζοντι καὶ λίθοις χαλάζης, καὶ πῦρ καὶ θεῖον βρέξω ἐπ' αὐτόν καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπ' ἔθνη πολλά μετ' αὐτοῦ» (Κεφ. ΛΗ', ἐδ. 22).

Γίνεται φανερό, ὅτι ἡ περιγραφή τοῦ τέλους τοῦ «Γῶγ» εἶναι ἡ ἴδια μ' ἐκείνη τοῦ «Ἄρμαγεδώνα». Ἀξίζει, μάλιστα, νά τονισθεῖ, ὅτι κι' ὁ «μέγας σεισμός», δηλαδή, ἡ μεταβολὴ «τῶν φθαρτῶν ἐπὶ τὸ ἄφθαρτον», εἶναι κοινός καὶ στὶς δύο περιγραφές. Κι' ὁ «ἐπίλογος» τοῦ «Ἄρμαγεδώνα» ἢ τοῦ «Γῶγ» εἶναι ἡ ἐνδοξη Δευτέρα Παρουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μας: «Καί μεγαλυνθήσομαι καὶ ἁγιασθήσομαι καὶ ἐνδοξασθήσομαι καὶ γνωσθήσομαι ἐναντίον (δηλ. ἐνώπιον) ἐθνῶν πολλῶν (δηλ. πάντων), καὶ γνώσονται ὅτι ἐγὼ εἰμι (ὁ) Κύριος» (Ἰεζεκιήλ, Κεφ. ΛΗ', ἐδ. 23). Ὅπως καὶ ἡ «᾽Αποκάλυψη» φανερώνει: «Καί εἶδον θρόνον μέγαν λευκόν καὶ τὸν καθήμενον ἐπ' αὐτῶ, οὐ ἀπὸ προσώπου ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός ...» (Κεφ. Κ', ἐδ. 11). «Διὰ τοῦ θρόνου τοῦ λευκοῦ - ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας - δηλοῦται ἡ ἀνάπαυσις τοῦ Θεοῦ ἢ ἐν τοῖς λαμπροῖς ταῖς ἀρεταῖς ἀγίοις ποιήσεται, τούτοις ἐνθρονιζόμενος. Ἡ δὲ φυγὴ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς τὴν τούτων σημαίνει παρέλευσιν, καὶ εἰς τὸ βέλτιον ἀνανέωσιν. Ἐν οἷς τόπος τροπῆς οὐχ εὐρεθήσεται. Εἰ γάρ ἢ κτίσις δι' ἡμᾶς τῆ φθορᾶ ὑπετάγη, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, μεταποιηθήσεται σύν ἡμῖν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν τέκνων τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἀνακαινιζομένη ἐπὶ τὸ φαιδρότερον, καὶ οὐ παντελῆ ἀφανισμόν ὑπομένουσα ...» (P.G. 106, Κεφ. ΞΔ', Λόγος ΚΒ', σελ. 420). Ἐπίσης, ὁ Ἅγιος Ἀρέθας παρατηρεῖ: «Ἡ φυγὴ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, οὐ τοπικὴν σημαίνει μετανάστασιν, ἀλλὰ φυγὴν τὴν ἀπὸ τῆς φθορᾶς εἰς ἀφθαρσίαν καὶ μετάστασιν, καὶ τὴν ἐσχάτην τοῦ Κυρίου παρουσίαν, καθ' ἣν τὸ θνητόν ἡμῶν τοῦτο σῶμα ἐνδύεται ἀφθαρσίαν, καὶ ἀνακαινισθήσεται τὸ πρόσωπον τῆς γῆς» (P.G. 106, Κεφ. ΖΔ', σελ. 757).

ΣΗΜ. (Λ.Μ.Δ.) Μετὰ τὴν ἀκολουθοῦσα παράθεσις τῶν ἀποσπασμάτων τῶν προφητειῶν τῆς Παλ. διαθήκης, βλ. διευκρινιστικὸ σημεῖωμα.

ΔΑΝΙΗΛ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ (ΠΑΛ. ΔΙΑΘΗΚΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ

¹ ΕΝ ἔτει πρώτῳ Βαλτάσαρ βασιλέως Χαλδαίων Δανιὴλ ἐνύπνιον εἶδε, καὶ αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐνύπνιον αὐτοῦ ἔγραψεν. ² ἐγὼ Δανιὴλ ἐθεώρουν ἐν ὁράματί μου τῆς νυκτὸς καὶ ἰδοὺ οἱ τέσσαρες ἄνεμοι τοῦ οὐρανοῦ προσέβαλον εἰς τὴν θάλασσαν τὴν μεγάλην. ³ καὶ τέσσαρα θηρία μεγάλα ἀνέβαινον ἐκ τῆς θαλάσσης διαφέροντα ἀλλήλων.

⁴ τὸ *πρῶτον ὡσεὶ λέαινα*, καὶ πτερὰ αὐτῆ ὡσεὶ ἀετοῦ· ἐθεώρουν ἕως οὗ ἐξετίλη τὰ πτερὰ αὐτῆς, καὶ ἐξήρθη ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ ποδῶν ἀνθρώπου ἐστάθη, καὶ καρδία ἀνθρώπου ἐδόθη αὐτῆ.

⁵ καὶ ἰδοὺ *θηρίον δεύτερον ὅμοιον ἄρκω*, καὶ εἰς μέρος ἐν ἐστάθη, καὶ τρεῖς πλευραὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῆς ἀναμέσον τῶν ὀδόντων αὐτῆς, καὶ οὕτως ἔλεγεν αὐτῆ· ἀνάστηθι, φάγε σάρκας πολλὰς. ⁶ ὀπίσω τούτου ἐθεώρουν καὶ ἰδοὺ

θηρίον ἕτερον ὡσεὶ πάρδαλις, καὶ αὐτῆ πτερὰ τέσσαρα πετεινοῦ ὑπεράνω αὐτῆς, καὶ τέσσαρες κεφαλαὶ τῷ θηρίῳ, καὶ ἐξουσία ἐδόθη αὐτῆ. ⁷ ὀπίσω τούτου ἐθεώρουν καὶ ἰδοὺ

θηρίον τέταρτον φοβερὸν καὶ ἔκθαμβον καὶ ἰσχυρὸν περισσῶς, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροῖ μεγάλοι, *ἐσθίου καὶ λεπτῦνον καὶ τὰ ἐπίλοιπα τοῖς ποσὶν αὐτοῦ συνεπάτει**, καὶ αὐτὸ διάφορον περισσῶς παρὰ πάντα τὰ θηρία τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ *κέρατα δέκα αὐτῷ*. ⁸ προσενόουν τοῖς κέρασιν αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ *κέρας ἕτερον μικρὸν ἀνέβη ἐν μέσῳ αὐτῶν*, καὶ τρία κέρατα τῶν ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξερριζώθη ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπου ἐν τῷ κέρατι τούτῳ καὶ στόμα λαλοῦν μεγάλα.

⁹ ἐθεώρουν ἕως ὅτου οἱ θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ παλαιὸς ἡμερῶν ἐκάθητο, καὶ τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιῶν, καὶ ἡ θριξ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὡσεὶ ἔριον καθαρὸν, ὁ θρόνος αὐτοῦ φλόξ πυρός, οἱ τροχοὶ αὐτοῦ πῦρ φλέγον. ¹⁰ ποταμὸς πυρὸς εἶλκεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ· χίλιαι χιλιάδες ἐλειτούργουν αὐτῷ, καὶ μύριαι μυριάδες παρειστήκεισαν αὐτῷ· κριτήριον ἐκάθισε, καὶ βίβλοι ἠνεώχθησαν. ¹¹ ἐθεώρουν τότε ἀπὸ φωνῆς τῶν λόγων τῶν μεγάλων, ὧν τὸ κέρας ἐκείνο ἐλάλει, ἕως οὗ ἀνηρέθη τὸ θηρίον καὶ ἀπόλωτο, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐδόθη εἰς καῦσιν πυρός. ¹² καὶ τῶν λοιπῶν θηρίων μετεστάθη ἡ ἀρχή, καὶ μακρότης ζωῆς ἐδόθη αὐτοῖς ἕως καιροῦ καὶ καιροῦ. ¹³ ἐθεώρουν ἐν ὁράματι τῆς νυκτὸς καὶ ἰδοὺ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν καὶ ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἔφθασε καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ προσηνέχθη. ¹⁴ καὶ αὐτῷ ἐδόθη ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ βασιλεία, καὶ πάντες οἱ λαοί, φυλαί, γλῶσσαι αὐτῷ δουλεύουσιν· ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐξουσία αἰώνιος, ἣτις οὐ παρελεύσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται.

¹⁵ Ἐφριξε τὸ πνεῦμά μου ἐν τῇ ἔξει μου, ἐγὼ Δανιὴλ, καὶ αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς μου ἐτάρασσόν με. ¹⁶ καὶ προσῆλθον ἐνὶ τῶν ἐστηκότων καὶ τὴν ἀκρίβειαν ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ μαθεῖν περὶ πάντων τούτων, καὶ εἶπέ μοι τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν σύγκρισιν τῶν λόγων ἐγνώρισέ μοι. ¹⁷ ταῦτα τὰ θηρία τὰ μεγάλα τὰ τέσσαρα, τέσσαρες βασιλείαι ἀναστήσονται ἐπὶ τῆς γῆς, ¹⁸ αἱ ἀρθήσονται· καὶ παραλήψονται τὴν βασιλείαν ἅγιοι Ἰψίστου καὶ καθέξουσιν αὐτὴν ἕως αἰῶνος τῶν αἰώνων. ¹⁹ καὶ ἐζήτησαν ἀκριβῶς περὶ τοῦ θηρίου τοῦ τετάρτου, ὅτι ἦν διάφορον παρὰ πᾶν θηρίον, φοβερὸν περισσῶς, οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροῖ καὶ ὄνυχες αὐτοῦ χαλκοῖ. ἐσθίου καὶ λεπτῦνον καὶ τὰ ἐπίλοιπα τοῖς ποσὶν αὐτοῦ συνεπάτει. ²⁰ καὶ περὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ τῶν δέκα τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἑτέρου τοῦ ἀναβάντος καὶ ἐκτινάξαντος τῶν προτέρων τρία, κέρας ἐκείνο, ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ ἡ ὄρασις αὐτοῦ μείζων τῶν λοιπῶν. ²¹ ἐθεώρουν καὶ τὸ κέρας ἐκείνο ἐποίει πόλεμον μετὰ τῶν ἁγίων καὶ ἴσχυσε πρὸς αὐτούς, ²² ἕως οὗ ἦλθεν ὁ παλαιὸς ἡμερῶν καὶ τὸ κρίμα ἔδωκεν ἁγίοις Ἰψίστου, καὶ ὁ καιρὸς ἔφθασε καὶ τὴν βασιλείαν κατέσχον οἱ ἅγιοι.

²³ καὶ εἶπε· τὸ θηρίον τὸ τέταρτον, βασιλεία τετάρτη ἔσται ἐν τῇ γῇ, ἣτις ὑπερέξει πάσας τὰς βασιλείας καὶ καταφάγεται πᾶσαν τὴν γῆν καὶ συμπατήσῃ αὐτὴν καὶ κατακόψει. ²⁴ καὶ τὰ δέκα κέρατα αὐτοῦ, δέκα βασιλεῖς ἀναστήσονται, καὶ ὀπίσω αὐτῶν ἀναστήσεται ἕτερος, ὃς ὑπεροίσει κακοῖς πάντας τοὺς ἔμπροσθεν, καὶ τρεῖς βασιλεῖς ταπεινώσει. ²⁵ καὶ λόγους πρὸς τὸν Ἰψίστου λαλήσει καὶ τοὺς ἁγίους Ἰψίστου παλαιώσει καὶ ὑπονοήσῃ τοῦ ἀλλοιωῦσαι καιροὺς καὶ νόμον. καὶ δοθήσεται ἐν χειρὶ αὐτοῦ *ἕως καιροῦ καὶ καιρῶν καὶ ἡμισυ καιροῦ*. ²⁶ καὶ τὸ κριτήριον καθίσει καὶ τὴν ἀρχὴν μεταστήσουςι τοῦ ἀφανίσαι καὶ τοῦ ἀπολέσαι ἕως τέλους. ²⁷ καὶ ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἐξουσία καὶ ἡ μεγαλωσύνη τῶν βασιλέων τῶν ὑποκάτω παντὸς τοῦ οὐρανοῦ ἐδόθη ἁγίοις Ἰψίστου, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ βασιλεία αἰώνιος, καὶ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ αὐτῷ δουλεύουσιν καὶ ὑπακούουσιν. ²⁸ ἕως ὧδε τὸ πέρασ τοῦ λόγου. ἐγὼ Δανιὴλ, οἱ διαλογισμοί μου ἐπὶ πολὺ συνετάρασσόν με, καὶ ἡ μορφὴ μου ἠλλοιώθη ἐπ' ἐμοί, καὶ τὸ ρῆμα ἐν τῇ καρδίᾳ μου διετήρησα...

* Μήπως ἡ ΕΕ δεν θάβει ὅτι προϊόντα δεν μπορεῖ να καταναλώσει; Λ.Μ.Δ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ (ΔΑΝΙΗΛ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ)

¹ ΚΑΙ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀναστήσεται Μιχαὴλ ὁ ἄρχων ὁ μέγας, ὁ ἐστηκὼς ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ λαοῦ σου· καὶ ἔσται καιρὸς θλίψεως, θλίψις οἷα οὐ γέγονεν ἀφ' οὗ γεγένηται ἔθνος ἐν τῇ γῆ ἕως τοῦ καιροῦ ἐκείνου· καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ σωθήσεται ὁ λαὸς σου, πᾶς ὁ γεγραμμένος ἐν τῇ βίβλῳ· ² καὶ πολλοὶ τῶν καθευδόντων ἐν γῆς χώματι ἐξεγερθήσονται, οὗτοι εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ οὗτοι εἰς ὀνειδισμόν καὶ εἰς αἰσχύνην αἰώνιον· ³ καὶ οἱ συνιέντες ἐκλάμπουσιν ὡς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος καὶ ἀπὸ τῶν δικαίων τῶν πολλῶν ὡς οἱ ἀστέρες εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἔτι· ⁴ καὶ σύ, Δανιήλ, ἔμφραξον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον ἕως καιροῦ συντελείας, ἕως διδαχθῶσι πολλοὶ καὶ πληθυνθῆ ἡ γνῶσις.

⁵ Καὶ εἶδον ἐγὼ Δανιήλ καὶ ἰδοὺ δύο ἕτεροι εἰστήκεισαν, εἰς ἐντεῦθεν τοῦ χείλους τοῦ ποταμοῦ καὶ εἰς ἐντεῦθεν τοῦ χείλους τοῦ ποταμοῦ· ⁶ καὶ εἶπε τῷ ἀνδρὶ τῷ ἐνδεδυμένῳ τὰ βαδδίν, ὃς ἦν ἐπάνω τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ· ἕως πότε τὸ πέρασ ὧν εἶρηκας τῶν θαυμασιῶν; ⁷ καὶ ἤκουσα τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἐνδεδυμένου τὰ βαδδίν, ὃς ἦν ἐπάνω τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὑψώσε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τὸν αἰῶνα, ὅτι *εἰς καιρὸν καιρῶν καὶ ἡμῖσιν καιροῦ* ἐν τῷ συντελεσθῆναι διασκορπισμὸν γνῶσκονται πάντα ταῦτα· ⁸ καὶ ἐγὼ ἤκουσα καὶ οὐ συνήκα καὶ εἶπα· Κύριε, τί τὰ ἔσχατα τούτων; ⁹ καὶ εἶπε· δεῦρο Δανιήλ, ὅτι ἐμπεφραγμένοι καὶ ἐσφραγισμένοι οἱ λόγοι, ἕως καιροῦ πέρασ· ¹⁰ ἐκλεγῶσι καὶ ἐκλευκαιθῶσι καὶ πυρωθῶσι καὶ ἀγιασθῶσι πολλοί, καὶ ἀνομήσωσιν ἄνομοι· καὶ οὐ συνήσουσι πάντες ἄνομοι, καὶ οἱ νοήμονες συνήσουσι· ¹¹ *καὶ ἀπὸ καιροῦ παραλλάξεως τοῦ ἐνδελεισμοῦ καὶ τοῦ δοθῆναι βδέλυγμα ἐρημώσεως ἡμέραι χίλιαι διακόσιαι ἐνεθήκοντα*· ¹² *μακάριος ὁ ὑπομένων καὶ φθάσας εἰς ἡμέρας χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε*· ¹³ καὶ σύ δεῦρο καὶ ἀναπαύου· ἔτι γὰρ ἡμέραι καὶ ὥραι εἰς ἀναπλήρωσιν συντελείας, καὶ ἀναστήσῃ εἰς τὸν κληρὸν σου, εἰς συντέλειαν ἡμερῶν.

ΙΕΖΕΚΙΗΛ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ (ΠΑΛ. ΔΙΑΘΗΚΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΗ

¹ ΚΑΙ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς με λέγων· ² υἱὲ ἀνθρώπου, στήρισον τὸ πρόσωπόν σου ἐπὶ Γῶγ καὶ τὴν γῆν τοῦ Μαγῶγ, ἄρχοντα Ρῶς, Μοσὸχ καὶ Θοβέλ, καὶ προφήτευσον ἐπ' αὐτὸν· ³ καὶ εἶπὸν αὐτῷ τάδε λέγει Κύριος Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ Γῶγ ἄρχοντα Ρῶς, Μοσὸχ καὶ Θοβέλ· ⁴ καὶ συναῶξω σε καὶ πᾶσαν τὴν δύναμίν σου, ἵππους καὶ ἱππεῖς ἐνδεδυμένους θώρακας πάντας, συναγωγῆ πολλῇ, πέλται καὶ περικεφαλαῖαι καὶ μάχαιραι, ⁵ Πέρσαι καὶ Αἰθίοπες καὶ Λίβυες, πάντες περικεφαλαῖαι καὶ πέλταις, ⁶ Γομέρ καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτόν, οἶκος τοῦ Θεργαμὰ ἀπ' ἐσχάτου βορρᾶ καὶ πάντες οἱ περὶ αὐτόν, καὶ ἔθνη πολλὰ μετὰ σοῦ· ⁷ ἐτοιμάσθητι, ἐτοίμασον σεαυτὸν σύ, καὶ πᾶσα ἡ συναγωγὴ σου ἡ συνηγμένη μετὰ σοῦ καὶ ἔση μοι εἰς προφυλακὴν· ⁸ *ἀφ' ἡμερῶν πλειόνων ἐτοιμασθήσεται καὶ ἐπ' ἐσχάτου ἐτῶν ἐλεύσεται* καὶ ἤξει εἰς τὴν γῆν τὴν ἀπεστραμμένην ἀπὸ μαχαίρας, συνηγμένων ἀπὸ ἐθνῶν πολλῶν, ἐπὶ γῆν Ἰσραὴλ, ἣ ἐγενήθη ἔρημος δι' ὅλου· καὶ οὗτος ἐξ ἐθνῶν ἐξελέλυθε καὶ κατοικήσουσιν ἐπ' εἰρήνης ἅπαντες· ⁹ καὶ ἀναβήσῃ ὡς ὑετὸς καὶ ἤξεις ὡς νεφέλη κατακαλύψαι γῆν καὶ ἔση σὺ καὶ πάντες οἱ περὶ σὲ καὶ ἔθνη πολλὰ μετὰ σοῦ· ¹⁰

Τάδε λέγει Κύριος Κύριος· καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀναβήσεται ῥήματα ἐπὶ τὴν καρδίαν σου, καὶ λογιῆ λογισμοὺς πονηροῦς ¹¹ καὶ ἐρεῖς· ἀναβήσομαι ἐπὶ γῆν ἀπερριμμένην, ἣξω ἐπὶ ἡσυχάζοντας ἐν ἡσυχία καὶ οἰκοῦντας ἐπ' εἰρήνης, πάντας κατοικοῦντας γῆν, ἐν ἣ οὐχ ὑπάρχει τείχος οὐδὲ μοχλοί, καὶ θύραι οὐκ εἰσὶν αὐτοῖς· ¹² προνομεῦσαι προνομὴν καὶ σκύλα σκυλεύσαι αὐτῶν, τοῦ ἐπιστρέψαι χεῖράς μου εἰς τὴν ἡρημωμένην, ἣ κατωκίσθη, καὶ ἐπ' ἔθνος συνηγμένον ἀπὸ ἐθνῶν πολλῶν, πεποικηκὸτας κτήσεις, κατοικοῦντας ἐπὶ τὸν ὄμφαλὸν τῆς γῆς· ¹³ Σαββὰ καὶ Δαιδὰν καὶ ἔμποροι Καρχηδόνοι καὶ πᾶσαι αἱ κῶμαι αὐτῶν ἐροῦσί σοι· *εἰς προνομὴν τοῦ προνομεῦσαι σὺ ἔρχη καὶ σκυλεύσαι σκύλα*; συνήγαγες συναγωγὴν σου λαβεῖν ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἀπενέγκασθαι κτήσιν τοῦ σκυλεύσαι σκύλα· ¹⁴ διὰ τοῦτο προφήτευσον, υἱὲ ἀνθρώπου, καὶ εἶπὸν τῷ Γῶγ· τάδε λέγει Κύριος· οὐκ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐν τῷ κατοικισθῆναι τὸν λαόν μου Ἰσραὴλ ἐπ' εἰρήνης ἐγερθήσῃ; ¹⁵ καὶ ἤξεις ἐκ τοῦ τόπου σου ἀπ' ἐσχάτου βορρᾶ καὶ ἔθνη πολλὰ μετὰ σοῦ, ἀναβάται ἵππων πάντες, συναγωγὴ μεγάλη καὶ δύναμις πολλή, ¹⁶ καὶ ἀναβήσῃ ἐπὶ τὸν λαόν μου Ἰσραὴλ ὡς νεφέλη καλύψαι γῆν· ἐπ'

ἑσχάτων τῶν ἡμερῶν ἔσται, καὶ ἀνάξω σε ἐπὶ τὴν γῆν μου, ἵνα γνῶσι πάντα τὰ ἔθνη ἐμὲ ἐν τῷ ἁγιασθῆναι με ἐν σοὶ ἐνώπιον αὐτῶν.

¹⁷ τὰδε λέγει Κύριος Κύριος τῷ Γῶγ· σὺ εἶ περὶ οὗ ἐλάλησα πρὸ ἡμερῶν τῶν ἔμπροσθεν διὰ χειρὸς τῶν δούλων μου τῶν προφητῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἔτεσι, τοῦ ἀναγαγεῖν σε ἐπ' αὐτούς. ¹⁸ καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐν ἡμέρᾳ, ἣ ἂν ἔλθῃ Γῶγ ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ, λέγει Κύριος Κύριος, ἀναβήσεται ὁ θυμὸς μου ¹⁹ καὶ ὁ ζῆλός μου. ἐν πυρὶ τῆς ὀργῆς μου ἐλάλησα, εἰ μὴν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται σεισμὸς μέγας ἐπὶ γῆς Ἰσραὴλ. ²⁰ καὶ σεισθήσονται ἀπὸ προσώπου Κυρίου οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ θηρία τοῦ πεδίου καὶ πάντα τὰ ἔρπετὰ τὰ ἔρποντα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι οἱ ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, καὶ ραγήσεται τὰ ὄρη καὶ πεσοῦνται αἱ φάραγγες, καὶ πᾶν τεῖχος ἐπὶ τὴν γῆν πεσεῖται. ²¹ καὶ καλέσω ἐπ' αὐτὸν πᾶν φόβον, λέγει Κύριος· μάχαιρα ἀνθρώπου ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἔσται. ²² καὶ κρινῶ αὐτὸν θανάτῳ καὶ αἵματι καὶ ὑετῷ κατακλύζονται καὶ λίθοις χαλάζης, καὶ πῦρ καὶ θεῖον βρέξω ἐπ' αὐτὸν καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπ' ἔθνη πολλὰ μετ' αὐτοῦ. ²³ καὶ μεγαλυνησομαι καὶ ἁγιασθήσομαι καὶ ἐνδοξασθήσομαι καὶ γνωσθήσομαι ἐναντίον ἐθνῶν πολλῶν. καὶ γινώσκονται ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ

¹ ΚΑΙ σὺ, υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον ἐπὶ Γῶγ καὶ εἰπόν· τὰδε λέγει Κύριος· ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ Γῶγ ἄρχοντα Ρῶς, Μοσὸχ καὶ Θοβὲλ ² καὶ συνάξω σε καὶ καθοδηγήσω σε καὶ ἀναβιβῶ σε ἐπ' ἑσχάτου τοῦ βορρᾶ καὶ ἀνάξω σε ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἰσραὴλ. ³ καὶ ἀπολῶ τὸ τόξον σου ἀπὸ τῆς χειρὸς σου τῆς ἀριστερᾶς καὶ τὰ τοξεύματά σου ἀπὸ τῆς χειρὸς σου τῆς δεξιᾶς καὶ καταβαλῶ σε ⁴ ἐπὶ τὰ ὄρη Ἰσραὴλ, καὶ πεσῇ σὺ καὶ πάντες οἱ περὶ σέ, καὶ τὰ ἔθνη τὰ μετὰ σοῦ δοθήσονται εἰς πλήθη ὀρνέων, παντὶ πετεινῷ καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τοῦ πεδίου δέδωκά σε καταβρωθῆναι. ⁵ ἐπὶ προσώπου τοῦ πεδίου πεσῇ, ὅτι ἐγὼ ἐλάλησα, λέγει Κύριος. ⁶ καὶ ἀποστελῶ πῦρ ἐπὶ Γῶγ, καὶ κατοικηθήσονται αἱ νῆσοι ἐπ' εἰρήνης· καὶ γινώσκονται ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος. ⁷ καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ ἅγιον γνωσθήσεται ἐν μέσῳ λαοῦ μου Ἰσραὴλ, καὶ οὐ βεβηλωθήσεται τὸ ὄνομά μου τὸ ἅγιον οὐκέτι· καὶ γινώσκονται τὰ ἔθνη ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος ἅγιος ἐν Ἰσραὴλ. ⁸ ἰδοὺ ἦκει, καὶ γνώση ὅτι ἔσται, λέγει Κύριος Κύριος· αὕτη ἐστὶν ἡ ἡμέρα, ἐν ἣ ἐλάλησα. ⁹ καὶ ἐξελεύσονται οἱ κατοικοῦντες τὰς πόλεις Ἰσραὴλ καὶ καύσουσιν ἐν τοῖς ὄπλοις, πέλταις καὶ κοντοῖς καὶ τόξοις καὶ τοξεύμασι καὶ ράβδοις χειρῶν καὶ λόγχαις· καὶ καύσουσιν ἐν αὐτοῖς πῦρ ἑπτὰ ἔτη.

¹⁰ καὶ οὐ μὴ λάβωσι ξύλα ἐκ τοῦ πεδίου οὐδὲ μὴ κόψωσιν ἐκ τῶν δρυμῶν, ἀλλ' ἡ τὰ ὄπλα κατακαύσουσι πυρὶ· καὶ προνομεύσουσι τοὺς προνομεύσαντας αὐτοὺς καὶ σκυλεύσουσι τοὺς σκυλεύσαντας αὐτούς, λέγει Κύριος. ¹¹ καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ δώσω τῷ Γῶγ τόπον ὀνομαστόν, μνημεῖον ἐν Ἰσραὴλ, τὸ πολυάνδριον τῶν ἐπελθόντων πρὸς τῇ θαλάσῃ, καὶ περιοικοδομήσουσι τὸ περιστόμιον τῆς φάραγγος. ¹² καὶ κατορύξουσιν ἐκεῖ τὸν Γῶγ καὶ πᾶν τὸ πλῆθος αὐτοῦ, καὶ κληθήσεται Τὸ γαί τὸ πολυάνδριον τοῦ Γῶγ. ¹³ καὶ κατορύξουσιν αὐτοὺς οἶκος Ἰσραὴλ, ἵνα καθαρισθῇ ἡ γῆ, ἐν ἑπταμῆνῳ καὶ κατορύξουσιν αὐτοὺς πᾶς ὁ λαὸς τῆς γῆς, καὶ ἔσται αὐτοῖς ὀνομαστόν ἡ ἡμέρα ἐδοξάσθη, λέγει Κύριος. ¹⁴ καὶ ἄνδρας διὰ παντὸς διαστελοῦσιν ἐπιπορευομένους τὴν γῆν θάψαι τοὺς καταλελειμμένους ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς, καθαρῖσαι αὐτὴν μετὰ τὴν ἑπτάμηνον, καὶ ἐκζητήσουσι. ¹⁵ καὶ πᾶς ὁ διαπορευόμενος τὴν γῆν καὶ ἰδὼν ὅστοῦν ἀνθρώπου οἰκοδομήσει παρ' αὐτῷ σημεῖον, ἕως ὅτου θάψωσιν αὐτὸ οἱ θάπτοντες εἰς τὸ γαί τὸ πολυάνδριον τοῦ Γῶγ· ¹⁶ καὶ γὰρ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Πολυάνδριον καὶ καθαρισθήσεται ἡ γῆ. ¹⁷ καὶ σὺ, υἱὲ ἀνθρώπου, εἰπόν· τὰδε λέγει Κύριος· εἰπόν παντὶ ὀρνέῳ πετεινῷ καὶ πρὸς πάντα τὰ θηρία τοῦ πεδίου· συνάχθητε καὶ ἔρχεσθε, συνάχθητε ἀπὸ πάντων τῶν περικύκλω ἐπὶ τὴν θυσίαν μου ἣν τέθουκα ὑμῖν, θυσίαν μεγάλην ἐπὶ τὰ ὄρη Ἰσραὴλ, καὶ φάγεσθε κρέα καὶ πίεσθε αἷμα. ¹⁸ κρέα γιγάντων φάγεσθε καὶ αἷμα ἀρχόντων τῆς γῆς πίεσθε, κριοὺς καὶ μόσχους καὶ τράγους, καὶ οἱ μόσχοι ἔστεατωμένοι πάντες. ¹⁹ καὶ φάγεσθε στέαρ εἰς πλησμονὴν καὶ πίεσθε αἷμα εἰς μέθην ἀπὸ τῆς θυσίας μου, ἧς ἔθουσα ὑμῖν. ²⁰ καὶ ἐμπλησθήσεσθε ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἵππον καὶ ἀναβάτην, γίγαντα καὶ πάντα ἄνδρα πολεμιστήν, λέγει Κύριος. ²¹ καὶ δώσω τὴν δόξαν μου ἐν ὑμῖν, καὶ ὄψονται πάντα τὰ ἔθνη τὴν κρίσιν μου, ἣν ἐποίησα, καὶ τὴν χεῖρά μου, ἣν ἐπήγαγον ἐπ' αὐτούς. ²² καὶ γινώσκονται οἶκος Ἰσραὴλ ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ ἐπέκεινα. ²³ καὶ γινώσκονται πάντα τὰ ἔθνη ὅτι διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν ἠχμαλωτεύθησαν οἶκος Ἰσραὴλ, ἀνθ' ὧν ἠθέτησαν εἰς ἐμέ, καὶ ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν καὶ παρέδωκα αὐτοὺς εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν, καὶ ἔπεσαν πάντες μαχαίρᾳ. ²⁴ κατὰ τὰς ἀκαθαρσίας αὐτῶν καὶ κατὰ τὰ ἀνομήματα αὐτῶν ἐποίησα αὐτοῖς καὶ ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν. ²⁵ διὰ τοῦτο τὰδε λέγει Κύριος Κύριος· νῦν ἀποστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ καὶ ἐλεήσω τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ζηλώσω διὰ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιόν μου. ²⁶ καὶ λήψονται τὴν ἀτιμίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἀδικίαν, ἣν ἠδίκησαν, ἐν τῷ κατοικισθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν αὐτῶν ἐπ' εἰρήνης, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐκφοβῶν. ²⁷ ἐν τῷ

ἀποστρέψαι με αὐτοὺς ἐκ τῶν ἐθνῶν καὶ συναγαγεῖν με αὐτοὺς ἐκ τῶν χωρῶν τῶν ἐθνῶν καὶ ἁγιασθήσομαι ἐν αὐτοῖς ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν, ²⁸ καὶ γνώσκονται ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς αὐτῶν ἐν τῷ ἐπιφανῆναί με αὐτοῖς ἐν τοῖς ἔθνεσι. ²⁹ καὶ οὐκ ἀποστρέψω οὐκέτι τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν, ἀνθ' οὗ ἐξέχεα τὸν θυμὸν μου ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ, λέγει Κύριος Κύριος.

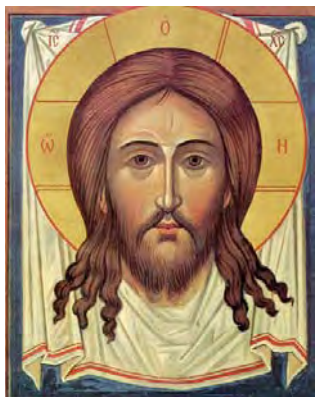

ΙΩΗΛ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ (ΠΑΛ. ΔΙΑΘΗΚΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ

¹ ΟΤΙ ἰδοὺ ἐγὼ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅταν ἐπιστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰούδα καὶ Ἱερουσαλὴμ, ² καὶ συνάξω πάντα τὰ ἔθνη καὶ κατάξω αὐτὰ εἰς τὴν κοιλάδα Ἰωσαφάτ καὶ διακριθήσομαι πρὸς αὐτοὺς ἐκεῖ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ μου καὶ τῆς κληρονομίας μου Ἰσραὴλ, οἳ διεσπάρησαν ἐν τοῖς ἔθνεσι· καὶ τὴν γῆν μου καταδιείλαντο ³ καὶ ἐπὶ τὸν λαόν μου ἔβαλον κλήρους καὶ ἔδωκαν τὰ παιδάρια πόρναις καὶ τὰ κοράσια ἐπώλουν ἀντὶ τοῦ οἴνου καὶ ἔπινον...

...¹² ἐξεγείρεσθωσαν καὶ ἀναβαινέτωσαν πάντα τὰ ἔθνη εἰς τὴν κοιλάδα Ἰωσαφάτ, διότι ἐκεῖ καθιῶ τοῦ διακρίναι πάντα τὰ ἔθνη κυκλόθεν. ¹³ ἔξαποστείλατε δρέπανα, ὅτι παρέστηκεν ὁ τρυγητός· εἰσπορεύεσθε, πατείτε, διότι πλήρης ἡ ληνός· ὑπερεκχεῖτε τὰ ὑπολήμια, ὅτι πεπλήθυνται τὰ κακὰ αὐτῶν. ¹⁴ ἦχοι ἐξήχησαν ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης, ὅτι ἐγγὺς ἡμέρα Κυρίου ἐν τῇ κοιλάδι τῆς δίκης. ¹⁵ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη συσκοτάσουσι, καὶ οἱ ἀστέρες δύσουσι φέγγος αὐτῶν. ¹⁶ ὁ δὲ Κύριος ἐκ Σιών ἀνακεκράξεται καὶ ἐξ Ἱερουσαλὴμ δώσει φωνὴν αὐτοῦ, καὶ σεισθήσεται ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· ὁ δὲ Κύριος φείσεται τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐνισχύσει τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ. ¹⁷ καὶ ἐπιγνώσεσθε, διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ὁ κατασκηρῶν ἐν Σιών ὄρει ἁγίῳ μου· καὶ ἔσται Ἱερουσαλὴμ ἁγία, καὶ ἄλλογενεῖς οὐ διελεύσονται δι' αὐτῆς οὐκέτι...

ΣΗΜ. (ΥΠΟ Λ.Μ.Δ.) Κάποιες επεξηγήσεις ἐπὶ των ερμηνειῶν των προφητειῶν καὶ ἰδίως ἐπὶ του κατά πόσον ο Πόλεμος του Γωγ εἶναι ο τελευταῖος καὶ ἀν ἀμέσως ἀκολουθεῖ ἡ 2^α Παρουσία:

Ἀρχίζοντας κάποιος νὰ διαβάσει τὸ 39^ο κεφάλαιο τοῦ προφήτου Ἰεζεκιὴλ νομίζει ὅτι ἐκ παραδρομῆς ἀναγράφονται σχεδὸν αὐτολεξεί τα ἴδια λόγια ποὺ διάβασε πρὶν στο 38^ο κεφάλαιο (*ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σὲ Γῶγ ἄρχοντα Ρῶς, Μοσοῦ καὶ Θεοβέλ ...*) Ἀναφέρεται δηλ. με μικρὲς διαφοροποιήσεις, 2 φορές, καὶ στο 38^ο καὶ στο 39^ο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου τοῦ Προφ. Ἰεζεκιὴλ ἡ εσχατολογικὴ τιμωρία τοῦ Γωγ καὶ των ἀκολουθῶν του. Εἶδαμε σε προγενέστερη ἀνάλυση τὴν ερμηνεία ποὺ γίνεται ἀπὸ τους Πατέρες ποὺ ἀποδεικνύει πλήρως ὅτι ἡ μάχη τοῦ Γωγ ἔχει θέση στο τέλος τῆς Ἱστορίας τοῦ κόσμου καὶ ἐπ' αὐτοῦ δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσωμε κάποια ερμηνεία εμεῖς, ὅλα εἶναι ξεκάθαρα. Τὶ γίνεται ὅμως με τα γεγονότα ποὺ ἀναφέρονται συμπελεγμένα με τα ως ἄνω ἄκρως εσχατολογικὰ ἀναμενόμενα; Στο 39^ο κεφ. π.χ. ἀναφαίρεται σαφῶς χρονικὸ διάστημα καψίματος ὀπλων (επτὰ ἔτη) καὶ ταφή σε συγκεκριμένο χῶρο, τὸ «Πολυάνδριο» μετὰ ἀπὸ περισυλλογὴ των πτωμάτων ποὺ θα διαρκέσει ἐπτὰ μῆνες. Εἶναι δυνατόν νὰ ἀναφαίρεται ἡ ἐν λόγῳ μάχη στη συγκεκριμένη ἐποχὴ ἀκολουθουμένη ἀμεσα ἀπὸ τὴν 2^α Παρουσία; Μετὰ ὅμως τῆ 2^α Παρουσία ὅλα εἶναι ἀνακαινισμένα, καμμία ερμηνεία ἔστω καὶ ἀλληγορικὴ δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ γιὰ τα λεγόμενα αὐτὰ τοῦ 39^{ου} κεφ. τοῦ Προφ. Ἰεζεκιὴλ. Διότι καὶ ἡ φύση τους εἶναι τέτοια (σαφεῖς χρονολογίες, ταφές, μνημεῖα κλπ) ποὺ ἀλληγορικὰ δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν. Ἐπίσης ἀναφαίρεται «*καὶ κατοικηθήσονται αἱ νῆσοι ἐπ' εἰρήνης*». Ἀλλὰ γνωρίζομε, ὅτι κατὰ τὴν Πατερικὴ καὶ Ἀγιογραφικὴ διάλεκτο, νῆσοι ἀποκαλοῦνται ἀλληγορικὰ οἱ κατὰ τόπους ἐκκλησίες. Μετὰ ὅμως τὴν 2^α Παρουσία ἡ Ἐκκλησία θα εἶναι ἐνωμένη με τὸ Θεό, καὶ θάλασσα καὶ νῆσοι δὲν θα ὑπάρχουν κατὰ τὴν Ἀποκάλυψη. Νῆσοι με τὴν κυριολεκτικὴ τους σημασία ονομάζεται ἡ Ἑλλάς, ποὺ εἶναι γνωστό ὅτι δὲν ἔπαψε ποτέ νὰ ἀπειλεῖται ἀπὸ γείτονες καὶ μὴ. Μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς τους στίχους προκύπτει ὅτι **τότε μόνο θα εἰρηνεύσει ἡ περιοχὴ γύρω στη χώρα μας ὅταν ὁ Κύριος ἐξολοθρεύσει τὴ δύναμη των ἐχθρῶν στη μάχη κατὰ του ΓΩΓ.**

Είναι λοιπόν φανερό ότι εδώ ο προφήτης Ιεζεκιήλ δια του φωτισμού του Αγίου Πνεύματος αναφέρεται σε **δύο (2) μάχες**. Μία μάχη πριν από τον έσχατο Αντίχριστο με φανερά αποτελέσματα κατά των φιλοπολέμων λαών που κυριευμένοι από τὰ πάθη τους επιχειρούν να εξαφανίσουν την ενεργό Εκκλησία του Χριστού (τον νέο Ισραήλ, μέσα στον οποίο συγκαταλλέγονται και όσοι δέχθηκαν τον Χριστό από τον παλαιό Ισραήλ) και τους απανταχού ευσεβείς, έχοντας σκοτεινές αρπαχτικές διαθέσεις κάτω από την αρχηγία του ομώνυμου άρχοντα «Γωγ» (=σκότος). Και μία ακόμη μάχη, που θα είναι μόνο προετοιμασία μάχης, στο τέλος της Ιστορίας, την εποχή του Αντιχρίστου, η οποία ακολουθείται άμεσα από την 2^α Παρουσία. Η 1^η μάχη κρίνεται απαραίτητη διότι και τότε (τώρα;) όπως στην περίοδο του Αντιχρίστου οι σκοτεινές δυνάμεις συνασπίζονται παγκοσμίως κατά της διδασκαλίας του Χριστού και την πολεμούν. Μάλιστα πιθανόν τα κρισιμότερα να είναι 7 έτη. (βλ. προφ. Δανιήλ). Η μάχη αυτή έτσι όπως περιγράφεται από τον προφ. Ιεζεκιήλ ξεκινάει σαν μάχη κατά της Εκκλησίας του Χριστού στο κοινωνικό πεδίο (γιαυτό αναφέρει «*ἀφ' ἡμερῶν πλειόνων ἐτοιμασθήσεται*»). Προετοιμασία αποτελεί κάθε είδους δίωξη των Χριστιανών και της Χριστιανικής διδασκαλίας από άθεα καθεστώτα. Η Εκκλησία του Χριστού (ο νέος Ισραήλ στον οποίο αναφέρεται η προφητεία) δεν κατέχει υλικά όπλα για άμυνα, αλλά μόνο πνευματικά, και αποτελείται από τους πιστούς όλου του κόσμου. Γιαυτό αναφέρεται «*ἤξω ἐπὶ ἡσυχάζοντας ἐν ἡσυχία καὶ οἰκοῦντας ἐπ' εἰρήνης, πάντας κατοικοῦντας γῆν, ἐν ἧ ἔτι οὐκ ὑπάρχει τείχος οὐδὲ μοχλοί, καὶ θύραι οὐκ εἰσὶν αὐτοῖς*». Όλα όμως τα κράτη του κόσμου έχουν στρατούς και όπλα και βέβαια και το κράτος του Ισραήλ. Η ταλαιπωρία των μελών της Εκκλησίας προκλήθηκε μόνο από τις αμαρτίες «*γινώσκονται πάντα τὰ ἔθνη ὅτι διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν ἠχμαλωτεύθησαν οἶκος Ἰσραὴλ*». Όμως στο τέλος παραχωρεῖ ο Θεός την αλληλεξόντωση των «εχθρών» στην πολεμική σύγκρουση που ακολουθεῖ «*μάχαιρα ἀνθρώπου ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἔσται*». Και οι δύο μάχες είναι σαφώς εσχατολογικές, και έτσι αποκαλούνται από τον προφήτη, αλλά η μεταγενέστερη είναι η φοβερότερη και σημαντικότερη, για τις συνέπειές της, διότι μετά την εξολόθρευση του Αντιχρίστου που γίνεται κατ' αυτήν όπως και του στρατεύματός του, όχι με πόλεμο αλλά με ένα φύσημα μόνο του Κ.Ι. Χριστού κατά τον Απόστολο, «*τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ*», (ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Β, κεφ.Β στίχ.8), ακολουθεῖ η 2^α Παρουσία. Σε εμάς όμως η 1^η μάχη είναι πολύ σημαντική διότι είναι πιο κοντά στα χρόνια που ζούμε.

Η πρώτη μάχη που αποτελεί τύπο για τη 2^η μάχη, γίνεται για να κατανοήσει ακόμη και ο μη πιστός αλλά καλοπροαίρετος κόσμος, (τα έθνη), την προστασία του νέου Ισραήλ (των πιστών Χριστιανών) από το Θεό με θαυματουργικό (υπερφυσικό) τρόπο, να δοξάσει τον αληθινό Θεό «*καὶ μεγαλυνηθῆσομαι καὶ ἀγιασθήσομαι καὶ ἐνδοξασθήσομαι καὶ γνωσθήσομαι ἐναντίον ἐθνῶν πολλῶν. καὶ γινώσκονται ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος*» και συγχρόνως να μην υπάρχει δικαιολογία για όσους θα ακολουθήσουν αργότερα τον Αντίχριστο.

Διότι τότε, όχι πολύ ενωρίτερα από την εμφάνιση του Αντιχρίστου και την απαίτησή του να τιμάται σαν Θεός, θα γίνει η πρώτη μάχη κατά του Γωγ, όπου θα αλληλο-εξοντωθούν οι αμετανόητα αμαρτωλοί λαοί, και θα αποδειχθεί ότι ο νέος Ισραήλ είναι πνευματικός, και είναι οι απανταχού της γης Χριστιανοί, γιατί αυτούς θα προστατεύσει ο Θεός θαυματουργικά και θα τους ελευθερώσει από την καταπίεση των ασεβών «*νῦν ἀποστρέψω τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰακώβ καὶ ἐλεήσω τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ζηλώσω διὰ τὸ ὄνομα τὸ ἅγιόν μου*». Ο παλιός Ισραήλ τότε, στην (1^η) μάχη του Γωγ θα βοηθηθεί από τον Θεό και τα γεγονότα, ώστε να επιστρέψει στον αληθινό Θεό, αν και όχι σαν σύνολο. Διότι από άλλες Πατερικές προφητείες και από τον ίδιο τον αψευδή Κύριο γνωρίζομε ότι το μεγαλύτερο μέρος του λαού παραπλανώμενο από τάσεις υλικής κυριαρχίας και ευδαιμονίας θα δεχθεί, αργότερα, σαν Μεσσία τον Αντίχριστο «*ἐγὼ ἐλήλυθα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρός μου, καὶ οὐ λαμβάνετέ με· ἐὰν ἄλλος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, ἐκεῖνον λήψετε*» (κατά Ιωάννην κεφ. 5^{ον} στίχ 43).

Θα ελεγχθεί τότε και η άνοια των οργάνων του Αντιχρίστου που μαζί του, κατ' εντολήν των (ως βατράχων κατά την Αποκάλυψη) πονηρών πνευμάτων και του Σατανά, συστρατεύονται στο τέλος της Ιστορίας για να πολεμήσουν, στο υλικό πεδίο, τον ερχόμενο Κριτή!!! Η Αποκάλυψη ρίχνει το βάρος της στην τελευταία αυτή μάχη, χρησιμοποιώντας την πρώτη σαν τύπο.

Αναφέρθηκε ήδη, και η άποψη του γ. **Παϊσίου του Αγιορείτου** (†1994), ότι στα ερχόμενα γεγονότα της Κων/λεως προηγείται η μάχη που περιγράφεται στον προφ. Ιεζεκιήλ. (Βλ. προηγούμενες σελ.) Και πράγματι! Ανάμεσα στις φυλές που βγαίνουν για πλιάτσικο («*εἰς προνομήν τοῦ προνομεῦσαι σὺ ἔρχῃ καὶ σκυλεῦσαι σκῦλα*») είναι και οι Τούρκοι!!! (Θεργαμά προερχόμενοι από την γη της Μογγολίας, από τον έσχατο Βορρά). Μάλιστα οι αναφερόμενες ονομασίες, Ρως, Γομέρ, Θεργαμά ή Τουρκαμά κλπ, αρχικά υπήρξαν στην Μ. Ασία και τις γειτονικές περιοχές δηλ. στην σημερινή

Τουρκία. Και κατά το σύνηθες στις Γραφές χρησιμοποιείται διπλά η προέλευσή τους. Αφ' ενός η περιοχή αφετηρίας (σημερινή Τουρκία) και αφ' ετέρου η τελική θέση μετά την εξάπλωσή τους, τα διάφορα ονομαζόμενα σήμερα έθνη, όπως Ρώσοι, Γερμανοί, Τούρκοι κλπ.

Είναι προφανές ότι βαδίζοντας προς την ημ/νία του μεγάλου πολέμου οι Χριστιανοί θα καταδιώκονται όλο και περισσότερο από τους σκοταδιστές, από μέσα ή και από έξω από τη χώρα τους, (τις στρατιωτικές ωμές επεμβάσεις τύπου Σερβίας, Ιράκ και Αφγανιστάν, τα σκοταδιστικά μέσα ενημέρωσης, την μασωνοκρατία, την θεοποίηση της πλουτοκρατίας, κλπ). Ανάμεσα στα φύλλα λοιπόν που θα συστρατευθούν είναι και «πολιτισμένα» όπως οι Ρώσοι (Ρως) και οι Γερμανοί!!! (Γομέρ). Θα μαζευτούν, τότε, όλα τα κυριαρχούμενα από αρπαχτικές διαθέσεις έθνη, και λόγω της εξάπλωσης της **αποστασίας**, αυτά θα είναι **όλα** τα «πολιτισμένα» της **Λευκής Φυλής**, και θα ξεκαθαρισθούν όλοι οι αμετανόητοι υπήκοοί τους στον μεγάλο «**έμφυλο πόλεμο**», για να παύσει για ένα μεγάλο διάστημα η καταπίεση των Χριστιανών, και όλων των Αξιών που εκπροσωπούνται και κηρύσσονται από την Εκκλησία.

Φαίνεται λοιπόν ότι ενώ θα νομίζουν για άλλη μία φορά οι οπαδοί του Αντιχρίστου ότι ήρθε η ώρα να κάνουν την παγκόσμια κυβέρνησή τους, γίνεται ο μεγάλος πόλεμος αλληλοεξόντωσης των αμαρτωλών λαών, και τότε όλοι σχεδόν όσοι επιζήσουν, θα πιστέψουν και θα δοξάσουν τον αληθινό Θεό.

Αποτέλεσμα του πολέμου θα είναι το ότι **αντί να καθίσει στο θρόνο του ο Αντίχριστος στην Ιερουσαλήμ, θα καθίσει ο ευσεβής Βασιλιάς στον θρόνο του στην Κων/λη**. Μετά τα χρόνια του Βασιλέως αυτού, κατά την διάρκεια των οποίων επιτελείται επανευαγγελισμός του κόσμου (εξάπλωση της Ορθοδόξου Πίστεως) έρχονται οι πολύ δυσκοιοι καιροί που θα φέρουν τελικά στην εξουσία τον Αντίχριστο, αλλά μόνο για 3,5 χρόνια. Τότε ο Αντίχριστος και ο Σατανάς θα καταργηθούν με τη μάχη του Αρμαγεδώνα, την τελευταία μάχη του Γωγ (του Σκότους εναντίον του Φωτός). **Λ. Μ. Δ.**

